1. CİLT

HRİSTİYAN YAŞAMININ TEMEL ÖĞELERİ

Witness Lee ve
Watchman Nee

1. CİLT

HRİSTİYAN YAŞAMININ TEMEL ÖĞELERİ

WITNESS LEE VE WATCHMAN NEE

Sadece ücretsiz dağıtım içindir.
Parayla satılamaz.

YAYIN NO: 1
KİTAP: Hristiyan Yaşamının Temel Öğeleri – 1
KİTABIN ORİJİNAL ADI: *Basic Elements of the Christian Life, Volume 1*
YAZAR: Witness Lee ve Watchman Nee

Bu kitap, ***Living Stream Ministry*** için basılmıştır.
2431 W. La Palma Ave, Anaheim, CA 92801 U.S.A.

ISBN: 978-605-86047-4-2

T.C. KÜLTÜR VE TURİZM BAKANLIĞI SERTİFİKA NO: 16231

© Akarsu Yayınları
Davutpaşa Cad. Emintaş
Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/87
Topkapı, İstanbul – Türkiye
Tel: (0212) 567 89 92
Fax: (0212) 567 89 93
E-mail: info@akarsuyayinlari.com
www.akarsuyayinlari.com

Akarsu Yayınları bir Anadolu Ofset markasıdır.

Basic Elements of the Christian Life, Volume 1, Witness Lee ve Watchman Nee, © 2003 Living Stream Ministry. Türkçe çevirisi, © 2014 Living Stream Ministry. Tüm Hakları Saklıdır. Bu eserin hiçbir kısmı Living Stream Ministry'nin yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz ya da fotokopi, kayıt, bilgi saklama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere hiçbir grafik, elektronik ya da mekanik yolla yayınlanamaz.

Tüm Kutsal Kitap alıntıları Kutsal Kitap'ın yeni çevirisinden (2001) yapılmıştır.

İÇİNDEKİLER

	Önsöz	5
1	İnsan Yaşamının Gizemi	7
2	Kurtuluşun Teminatı, Güvencesi ve Sevinci	11
3	Mesih'in Değerli Kanı	21
4	Rab'bin Adını Çağırmak	31
5	Mesih'i Tecrübe Etmenin Anahtarı: İnsan Ruhu	37
	Rab'bin İki Hizmetkârı Hakkında	45

ÖNSÖZ

Beş bölümden oluşan bu kitapta Hristiyan iman yaşamının en temel öğelerinden birkaçı okuyucuya sunulmaktadır. Birinci bölümde insan yaşamının gizemi irdelenmekte ve kişinin nasıl Mesih inanlısı olacağı açıklanmaktadır. Sonraki dört bölümdeyse sırasıyla şu konular ele alınmaktadır: 1) Mesih'teki kurtuluşumuzun teminatı, güvencesi ve sevinci; 2) Bizi her günahtan arındıracak olan Mesih'in değerli kanıyla ilgili başlangıçtaki ve süregelmekte olan tecrübemiz; 3) Rab'bin adını çağırmak suretiyle Mesih'ten günbegün zevk almamız; 4) Mesih'i tecrübe etmenin anahtarı: Bizim insan ruhumuz.

Bölümlerin içeriği Witness Lee'nin *"İnsan Yaşamının Gizemi"; "Kurtuluşun Teminatı, Güvencesi ve Sevinci"; "Mesih'in Değerli Kanı"; "Rab'bin Adını Çağırmak"* ve *"Mesih'i Tecrübe Etmenin Anahtarı: İnsan Ruhu"* adı altında daha önce yayınlanmış çalışmalarından alınmıştır.

BİRİNCİ BÖLÜM

İNSAN YAŞAMININ GİZEMİ

Bu dünyada niçin yaşadığınızı ve yaşam amacınızın ne olduğunu hiç düşündünüz mü? Bu sırrı çözmenize yardımcı olacak altı anahtar aşağıda verilmektedir.

1. Tanrı'nın Tasarısı

Tanrı kendisini insan aracılığıyla açıklamak ister (Rom. 8:29). Tanrı bu amaçla insanı kendi suretinde yarattı (Yar. 1:26). Bir eldiven nasıl içine el sığacak şekilde, o elin biçimine göre yapılıyorsa, insan da Tanrı'nın suretinde ve Tanrı'yı içine alacak biçimde yaratılmıştır. Kişi, kendi içeriği olan Tanrı'yı kabul ederek O'nu açıklayabilir (2Ko. 4:7).

2. İnsan

Tanrı tasarısını gerçekleştirmek için insanı adeta bir kap gibi yarattı (Rom. 9:21-24). Bu kap üç kısımdan oluşur: Beden, can ve ruh (1Se. 5:23). Beden, fiziki alemle ilişki içindedir ve ondan gelenleri alır. Can yani zihinsel yeti, psikolojik alemle ilişki içindedir ve ondan gelenleri alır. İnsan ruhu, yani kişinin iç varlığı ise Tanrı'yla ilişki kurmak ve O'nu içine almak üzere yaratılmıştır (Yu. 4:24). İnsan yalnızca yemekle midesini, bilgiyle zihnini doldurmak için değil, ruhunu Tanrı'yla doldurmak için yaratıldı (Ef. 5:18).

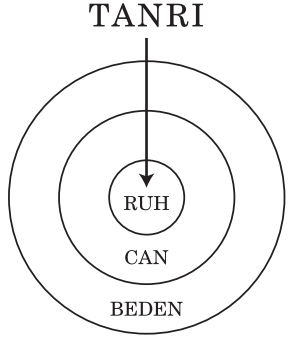

3. İnsanın Düşüşü

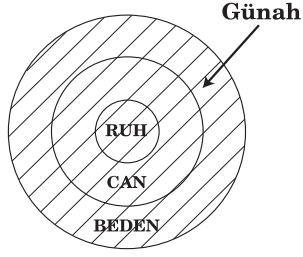

Ancak insan ruhuna Tanrı'yı yaşamı olarak kabul etmeden önce ona günah girdi (Rom. 5:12). Günah, insanın ruhunu öldürdü (Ef. 2:1), insan zihninde insanı Tanrı'nın düşmanı yaptı (Kol. 1:21) ve insan bedenini günahlı ve ölümlü bir bedene dönüştürdü (Yar. 6:3; Rom. 6:12). Böylelikle günah, insanın üç kısmını birden yozlaştırarak onu Tanrı'dan uzaklaştırdı. İnsan bu durumda Tanrı'yı kabul edemezdi.

4. Tanrı'nın Dağıtımı İçin Mesih'in Kefareti

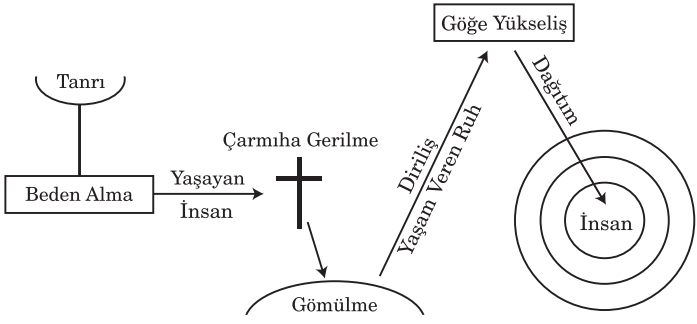

İnsanın günah yüzünden düşüşü Tanrı'nın başlangıçtaki tasarısını gerçekleştirmesine engel olmadı. Tanrı tasarısını gerçekleştirmek için ilk önce bir insan yani İsa Mesih olup yeryüzünde yaşadı (Yu. 1:1, 14). Mesih daha sonra insana kefaret etmek, onun suçlarının bağışlanmasını sağlamak için çarmıha gerildi ve öldü (Ef. 1:7). Mesih böylelikle insanın günahını ortadan kaldırdı (Yu. 1:29) ve onu Tanrı'ya geri döndürdü (Ef. 2:13). Mesih daha sonra dirilişiyle birlikte yaşam veren Ruh oldu ve O'nun sınırsız zenginlikteki yaşamını insanın ruhuna verdi (Yu. 20:22; 3:6).

5. İnsanın Yeniden Doğuşu

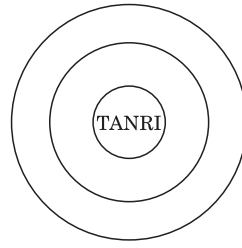

Mesih yaşam veren Ruh olduğu için, insan artık Tanrı'nın yaşamını kendi ruhuna alabilir. Kutsal Kitap buna "yeniden doğmak" adını verir (1Pe. 1:3; Yu. 3:3). İnsanın yeni yaşamı alabilmesi için tövbe edip Tanrı'ya dönmesi ve İsa Mesih'e iman etmesi gerekir (Elç. 20:21; 16:31).

Yeniden doğmak için temiz bir yürekle Rab'bin önüne gelerek şöyle söylemek gerekir:

> *Rab İsa, ben bir günahkârım. Sana ihtiyacım var. Sen benim için öldün, bu yüzden Sana şükrediyorum. Rab İsa, beni bağışla. Beni bütün günahlarımdan arındır. Sen'in ölümden dirildiğine inanıyorum. Şimdi Sen'i Kurtarıcım ve yaşamım olarak kabul ediyorum. Bana gel. Beni kendi yaşamınla doldur! Rab İsa, kendimi Sen'in amacın uğruna Sana veriyorum.*

6. Tanrı'nın Tamamen Kurtarması

İmanlı yeniden doğduktan sonra vaftiz olmalıdır (Mar. 16:16). Tanrı bunun ardından kendisini imanlının ruhundan canına doğru yepyeni bir yaşam olarak yavaş yavaş yaymaya başlar (Ef. 3:17). Dönüştürülme adı verilen (Rom. 12:2) bu süreçte Tanrı'yla işbirliği yapması şarttır (Flp. 2:12) yani imanlının tüm arzuları, düşünceleri ve kararları Mesih'inkilerle bir olana dek imanlı Rab'bin canına yayılmasına izin vermelidir. En sonunda, Mesih geri döndüğü zaman Tanrı imanlının bedenini tümüyle kendi yaşamıyla kaplayacaktır. Buna "yüceltme" adı verilir (Flp. 3:21). Yani insan tümüyle boş ve yozlaşmış bir durumdan, tümüyle Tanrı'nın yaşamıyla dolu olacağı duruma gelecektir.

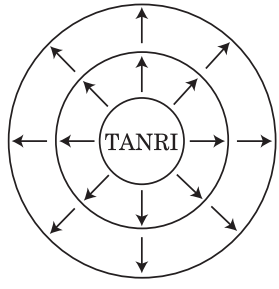

Tanrı'nın tamamen kurtarması budur! Böyle bir insan artık bütün varlığıyla Tanrı'nın açıklaması olur ve O'nun amacını yerine getirir!

Yeni yaşamı alan imanlının bundan sonra büyümek ve olgunlaşmak için Tanrı'nın yaşamıyla beslenmek ve desteklenmek üzere Hristiyan toplantılarına katılması gerekir. İmanlı kişi, Mesih'in Bedeni'nde diğer üyelerle paydaşlık etmek suretiyle Mesih'in bütün zenginliklerinden zevk alabilir.

İKİNCİ BÖLÜM

KURTULUŞUN TEMİNATI, GÜVENCESİ VE SEVİNCİ

KURTULUŞUN TEMİNATI

Eğer yakın geçmişte Mesih'e iman ettiyseniz, yaşadığınız bu olağanüstü tecrübeden zaman zaman kuşku duymuş olabilirsiniz. Belki de gerçekten kurtulmuş olup olmadığınızı sorgulamışsınızdır. Bu kurtuluşun teminatı sağlam bir temelde değilse, yeni imanlının olgunlaşması ve imanda derin tecrübeler kazanması çok güçtür. Ancak Kutsal Kitap'ta imanlının kurtulmuş bir insan olduğu koşulsuz ve kesin bildirilir. Konuyu daha iyi kavrayabilmek için öncelikle 1. Yuhanna 5:13'ü okuyalım:

Tanrı Oğlu'nun adına iman eden sizlere, sonsuz yaşama sahip olduğunuzu bilesiniz diye bunları yazdım.

Bu ayette "*düşünesiniz* diye" ya da "*ümit edesiniz* diye" değil, "*bilesiniz* diye" yazıyor. Bilmek için ölene dek beklemek zorunda değiliz, bu teminata şimdiden sahibiz.

Kurtuluşun teminatına nasıl sahip olabiliriz? Bu üç yolla temin edilir:

Tanrı Öyle Bildirir

Her şeyden önce kurtuluşun teminatı Tanrı'nın Sözü'dür. İnsan sözü güvenilir olmayabilir oysa Tanrı'nın Sözü kesindir ve sonsuza dek kalıcıdır. Tanrı'nın yalan söylemesi olanaksızdır (İbr. 6:18; Say. 23:19). Tanrı'nın her sözü sonsuza dek kalıcıdır (Mez. 119:89).

Tanrı'nın bildirileri bir varsayım konusu değildir. O'nun Sözü ne belirsiz ne de anlaşılmazdır. O'nun Sözü Kutsal Kitap'ta yazılmış olduğu gibi bize ulaşır.

Kutsal Kitap Tanrı'nın Sözü'dür ve Kutsal Yazılar'ın tümü Tanrı

esinidir (2Ti. 3:16). Biz bu Söz'ü okuyabilir, bu Söz'e inanabilir ve bu Söz'e güvenebiliriz.

Öyleyse Tanrı kurtuluş hakkında neler bildirir? Tanrı kurtuluş yolunun İsa Mesih olduğunu bildirir (Yu. 3:16; 14:6; Elç. 10:43; 16:31). Tanrı, İsa Mesih'in ölümden dirildiğine inanan ve O'nun Rab olduğunu ağzıyla açıkça söyleyen herkesin kurtulacağını bildirir. Tanrı, Rab'bi çağıran herkesin kurtulacağını bildirir (Rom. 10:9-13).

Siz bunları yaptınız mı? Mesih'e iman edip, O'nun Rab olduğunu açıkça söylediniz mi? O'nu Rab'biniz olarak çağırdınız mı? Eğer cevabınız evetse, gerçekten kurtuldunuz. Tanrı böyle bildirir. Konu kapanmıştır.

Kutsal Ruh Buna Tanıklık Eder

Dışımızdan Tanrı'nın Sözü'nün kurtulduğumuzu bildirmesinin yanı sıra aynı şeyi *içimizde* tekrarlayan bir tanığa da sahibiz. Dışımızdan Kutsal Kitap'ta bildirilenleri Kutsal Ruh da içimizde teyit eder. 1. Yuhanna 5:10'da şöyle yazılıdır, "Tanrı'nın Oğlu'na inanan, yüreğinde Tanrı'nın tanıklığına sahiptir."

Mesih'e iman ettikten bir süre sonra sanki kurtulmamış gibi hissedebiliriz. Buna rağmen iç varlığımızı, ruhumuzu yokladığımızda Tanrı'nın çocuğu olduğumuzu bildiren bir tanıklığı yani teminatı buluruz. "Ruh'un kendisi, bizim ruhumuzla birlikte, Tanrı'nın çocukları olduğumuza tanıklık eder" (Rom. 8:16). Kutsal Ruh'un tanıklığına sahip olup olmadığınızdan kuşku duyarsanız şu denemeyi yapın: Yüksek sesle, "Ben Tanrı'nın çocuğu değilim!" demeye çalışın. Böyle bir yalanı fısıldamanın bile çok zor olduğunu göreceksiniz. Niçin? Çünkü içinizdeki Kutsal Ruh *"Tanrı'nın çocuğu olduğunuza!"* tanıklık etmektedir.

Kardeşlerimize Olan Sevgimiz Bunun Kanıtıdır

Kurtuluşumuzun üçüncü kanıtı Mesih'teki diğer kardeşlerimize olan sevgimizdir. 1. Yuhanna 3:14'de şöyle bildirilir: "Biz kardeşleri sevdiğimiz için ölümden yaşama geçtiğimizi biliyoruz. Sevmeyen ölümde kalır." Kurtulmuş olan kişi, doğal olarak diğer kurtulmuş olanlara sevgi duyar; onlarla paydaşlık etmek ve onlarla birlikte

Mesih'te sevinç bulmak arzusu içindedir. Bu durum kurtuluşun kendiliğinden ortaya çıkan bir sonucudur ve kişinin kurtulmuş olduğunun en belirgin işaretlerinden biridir. Bu sevgi, çağımızın bayağı ve bencil "sevgisinin" çok çok üzerindedir. Bu sevgi taraf tutmaz – kendisi gibi olanları ve olmayanları ayırmaz. Bu sevgi dünyanın özlemini seçtiği gerçek birlik ve uyumdur. Bu sevgi Mesih'e iman ettiğimiz zaman bizim olur. "Ne iyi, ne güzeldir, birlik içinde kardeşçe yaşamak!" (Mez. 133:1). Bu sevgi kurtulmuş olan kişinin tanıklığıdır.

Tanrı'nın Sözü, Kutsal Ruh'un içimizdeki tanıklığı ve kardeşlerimize olan sevgimiz vasıtasıyla gerçekten kurtulmuş olduğumuza kesinlikle emin olabiliriz.

KURTULUŞUN GÜVENCESİ

Hristiyan, kurtuluşu temin edildikten sonra bile şöyle düşünebilir: "Kurtulmuş olduğumu bugün biliyorum ama yarın ne olacağını biliyor muyum? Kurtuluşu kaybetmem mümkün mü?" Bunun gibi, *teminat* kadar *güvenceye* de ihtiyaç vardır.

Bankada milyonları olan bir adam bu servetin kendisine ait olduğundan emindir ama banka kasalarını kilitli tutmamakta ısrar ederse zengin dostumuz servetinin güvencesiyle ilgili büyük bir sorun yaşayabilir. O bugün için zengin olduğunu bilir ama yarın ne olacağını bilemez.

Kurtuluşumuz da buna mı benziyor? Yani bugün sahip olduğumuz ama her an için kaybedebileceğimiz bir şey mi? Bu sorunun yanıtı kesinlikle "hayır"dır. Tam bir güvenle ve cesaretle, "Tanrı'nın yaptığı her şeyin sonsuza dek süreceğini biliyorum" diyebiliriz (Vai. 3:14).

Mesih'teki kurtuluşumuzun harika bir gerçeği de, bunun geri alınamaz oluşudur. Bir kez kurtulduktan sonra sonsuza dek kurtulmuş oluruz. Çünkü kurtuluşumuzun temelinde Tanrı'nın kendi doğası ve kişiliği vardır.

Kurtuluş Tanrı Tarafından Başlatıldı

İsa Mesih öğrencilerine şöyle bildirdi: "Siz beni seçmediniz, ben sizi seçtim" (Yu. 15:16). Diğer bir ifadeyle, kurtuluş bizim değil

Tanrı'nın fikridir. Bizler O'nun tarafından sonsuz geçmişte seçildik ve önceden belirlendik (Ef. 1:4-5). Ayrıca O bizi çağırdı (Rom. 8:29-30). Kurtuluşumuz Tanrı'nın tasarısı olduğuna göre, bu kurtuluşa sürekli olarak sahip olmamız da O'nun tasarısıdır. Tanrı bizi seçip, önceden belirleyip, kurtuluşa çağırıp, ardından terk edebilir mi? Hayır. Tanrı'nın sağladığı kurtuluş sonsuza dek sürer.

Tanrı'nın Sevgisi ve Lütfu Sonsuzdur

Ayrıca Tanrı'nın bize olan sevgisi ve lütfu koşullu ve geçici değildir. Kurtuluşumuzu sağlayan bizim sevgimiz değil, O'nun sevgisidir (1Yu. 4:10). O bize sonsuz bir sevgiyle bağlıdır (Yer. 31:3). Tanrı'nın bize olan lütfu da dünyanın başlangıcından önce – sonsuz geçmişte başlamıştır (2Ti. 1:9). İsa Mesih bizi sevdiği zaman sonuna dek sever (Yu. 13:1). Hiçbir günahımız, hatamız ya da zayıflığımız bizi Rabbimiz Mesih İsa'da olan Tanrı sevgisinden ayıramaz (Rom. 8:35-39).

Tanrı Adildir

Kurtuluşumuzun temelinde yalnızca Tanrı'nın sevgisi ve lütfu değil, O'nun adaleti de vardır. Tanrımız adil bir Tanrı'dır. O'nun tahtının temeli doğruluk ve adalettir (Mez. 89:14). Tanrı eğer adil olmasaydı, tahtı temelsiz kalırdı. Dolayısıyla kurtuluşumuzun en güçlü etmenlerinden biri de Tanrı'nın adaletidir.

Farz edin kırmızı ışıkta geçtiniz ve size 25 $ para cezası kesildi. Bu 25 $'lık ceza adil bir cezadır ve ülkenin yasaları bunu ödemenizi gerektirir ama hâkim suçunuzu dikkate almaz ve sizi para ödemeden serbest bırakırsa, o zaman adil bir hâkim olmaz. Önemli olan hâkimin sizi sevip sevmemesi değil, onun yasa gereği bu parayı sizden almak zorunda olmasıdır.

Kurtuluşumuzdan önceki durumumuz da aynen buna benzer. Bizler günahımızdan ötürü Tanrı'nın yasasını çiğnemiş ve adil yasanın gereğince mahkûm edilmiştik. Tanrı'nın yasasına göre günahın ücreti ölümdür (Rom. 6:23; Hez. 18:4). Burada söz konusu olan Tanrı'nın bizi sevmesi, günahlarımızı görmezden gelmesi ve yasanın gereğini yerine getirmeyi unutması değildir. Tanrı eğer böyle yapmış olsaydı, tahtı dayanaksız kalırdı. Tanrı günahı yar-

gılamak konusunda kendi yasasına bağlıdır. O halde Tanrı ne yapabilir?

Tanrı bizi kurtarmak istediği ve bizim de günahın bedelini ödeyecek durumda olmadığımız için, O merhametinden ötürü yasanın gereğini kendisi yerine getirmeye karar verdi. Vücut bulmuş Tanrı olan İsa Mesih iki bin yıl önce günahlarımızın bedelini çarmıh üzerinde ödemek için yeryüzüne geldi. Bir tek O günahsız olduğu için, bir tek O bu ölüm cezasını bizim yerimize çekmek için uygundu. O'nun ölümü Tanrı tarafından bizim ölümümüz sayıldı ve Tanrı O'nu ölümden diriltti. Mesih'e iman ettiğimiz zaman O'nun ölümü Tanrı'nın gözünde bizim ölümümüz olarak kabul edilir. Böylelikle günahın bedeli adil bir biçimde ödenir ve biz kurtuluruz.

Tanrı'nın Mesih'in satın aldığı bu kurtuluşu geri alması mümkün mü? Kesinlikle, hayır! Ceza ödendiğine göre, Tanrı'nın bunu bizden yeniden talep etmesi adil olmaz. Daha önce cezalandırılmamızı gerekli gören adalet şimdi aklanmamızı gerekli görmüştür. Bu kurtuluşumuzun sağlam güvencesidir! Dünyadaki hiçbir yargıç aynı cezanın iki kez çekilmesini talep etmez. Adaletin ve doğruluğun kaynağı olan Tanrı da elbette böyle yapmaz. Watchman Nee'nin ilahisinde yazdığı gibi:

Suçlarım bağışlandı, O'nun sayesinde,
Tümüyle aklandım, O'nun sayesinde,
    Günahımın bedeli ödendi tamamen,
Tanrı cezamı iki kez almaz,
İlk önce Oğlu'na ödetip,
    Sonra benden istemez.

Nitekim Kutsal Kitap'ta Tanrı bizi kurtardığı zaman Kendi adaletini gösterir diye yazılıdır (Rom. 1:16-17; 3:25-26).

Artık Tanrı'nın Çocukları Olduk

Kurtulduğumuzda sadece kurtuluşu almadık ve aynı zamanda Tanrı'nın çocukları olduk. Bizler O'nun ebedi yaşamından doğduk (Yu. 1:12-13). Bir baba evladına verdiği bir armağanı geri alabilir ama onun çocuğuna verdiği yaşamını asla geri alamaz. Çocuk yaramazlık yapsa bile hâlâ babasının evladıdır. Bizler de aynı şekilde

Tanrı'nın çocuklarıyız. Zayıflıklarımız olsa bile, O'nun terbiye edişine ihtiyacımız olsa bile, günahlarımız ve zayıflıklarımız O'nun çocukları olduğumuz gerçeğini değiştirmez. Yeniden doğuşumuzla aldığımız yaşam ebedi ve bozulmaz bir yaşamdır. Bu Tanrı'nın yaşamıdır ve bu yaşamda ölüme yer yoktur. Biz yaşamdan yeniden doğduktan sonra hiç kimse bu yaşamı bizden çıkaramaz.

Tanrı Kudretlidir

Kurtuluşumuzun bir başka güvencesi de Tanrı'nın kudretidir. Tanrı bizi kendisinden ayıracak hiçbir şeye ya da hiç kimseye izin vermez. İsa şöyle bildirir: "Onlara sonsuz yaşam veririm; asla mahvolmayacaklar. Onları hiç kimse elimden kapamaz. Onları bana veren Babam her şeyden üstündür. Onları Baba'nın elinden kapmaya kimsenin gücü yetmez" (Yu. 10:28-29). Bizi sımsıkı tutan eller Baba'nın ve Oğul'un kudretli elleridir. Biz Babamız'dan kaçmaya çalışsak bile O buna izin vermez. Tanrı'nın kudreti Şeytan'dan da ve bizden de üstündür.

Tanrı Asla Değişmez

Eğer kurtuluşumuzu yitirmek mümkün olsaydı, birçoğumuz onu çoktan kaybetmiş olurdu. İnsan halimizle sürekli olarak değişiriz. Bir gün sıcak olursak, ertesi gün buz gibi soğuruz. Oysa duygularımız değişken kurtuluşumuza bağlı değildir. Çünkü bu kurtuluşun temelinde, sevgisinde ve sadakatinde asla değişmeyen Tanrı vardır (Mal. 3:6). Yakup 1:17 ayetinde şöyle bildirilir: "Her nimet, her mükemmel armağan yukarıdan, kendisinde değişkenlik ya da döneklik gölgesi olmayan Işıklar Babası'ndan gelir." Ağıtlar 3:22-23'de şöyle bildirilir: "RAB'bin sevgisi hiç tükenmez, merhameti asla son bulmaz; her sabah tazelenir onlar, sadakatin büyüktür." Tanrı'nın bizi kurtaran sonsuz sevgisi bu kurtuluşun sonsuza dek sürmesini de sağlar. O'nun sadakati büyüktür!

Mesih'in Vaadi

Kurtuluşun güvencesiyle ilgili olarak değineceğimiz son nokta Mesih'in bizi daima koruyacağına, destek olacağına ve asla terk etmeyeceğine ait olan vaadidir. İnsanlar vaatlerini tutmakta dürüst

davranmayabilirler. Oysa Mesih verdiği sözü daima tutar. O'nun bildirilerine kulak verelim: "Baba'nın bana verdiklerinin hepsi bana gelecek ve bana geleni ben asla kovmam" (Yu. 6:37), "Seni asla terk etmem, seni asla bırakmam" (İbr. 13:5). Rab'bin bu vaatleri herhangi bir koşula bağlı değildir. "Asla" sözcüğü Rab'bin her ne koşulda olursa olsun bizi desteklemeyi sürdüreceğini ve hiçbir zaman terk etmeyeceği anlamına gelir. Bu sadık Tanrımız'ın vaadidir.

Kurtuluşumuzun güvencesi öylesine güçlüdür ki! Biz, Tanrı tarafından seçildik ve önceden belirlendik, O'nun çağrısına, O'nun sevgisine, O'nun lütfuna, O'nun adaletine, O'nun yaşamına, O'nun kudretine, O'nun değişmez sadakatine ve vaatlerine nail olduk. Bunlar kurtuluşumuzun temeli, garantisi ve güvencesidir. O halde Pavlus'la birlikte şöyle ilan edebiliriz: "Çünkü kime inandığımı biliyorum. O'nun bana emanet ettiğini o güne dek koruyacak güçte olduğuna eminim" (2Ti. 1:12).

KURTULUŞUN SEVİNCİ

Kurtuluşun sağlanmasının ne olduğunu ve kurtulduğumuzu anlamış bulunuyoruz. Kurtuluşumuzun güvencesinin ne olduğunu ve kurtuluşumuzu asla yitirmeyeceğimizi de anlamış bulunuyoruz, ama sadece bununla mı kalıyor? Ne yazık ki birçok Hristiyan sadece kurtuluşu almakla kalır, kurtuluşun verdiği sevinci çok az yaşar.

Bankada milyonları olan bir arkadaşımızı düşünelim. O zengin olduğundan emindir ve servetinin güvenli ellerde olduğunu da bilmenin güvencesi içindedir ama bir kuruşunu bile harcamazsa ve yoksul bir yaşam sürdürmekten memnun olursa zenginliğinin sevincini yaşadığı söylenebilir mi? O zengindir ama sefil bir yaşam sürmektedir.

Hristiyanlar'ın birçoğunun günümüzdeki durumu da buna benzer. Onlar kurtulmuştur, ama gündelik yaşamlarında Mesih'in sınırsız zenginliğinin çok azına sahiptirler (Ef. 3.8). Tanrı'nın amacı sadece Mesih'e sahip olmamız değil, O'nun yaşamıyla sonuna kadar sevinç bulmamızdır (Yu. 10:10; Flp. 4:4). Bir Hristiyan'ın her zamanki durumu, imanın verdiği "sözle anlatılamayacak yüce bir sevinçle coşmak" olmalıdır (1Pe. 1:8).

İtiraf etmeliyiz ki, bu sevince daima sahip olamıyoruz. Bu kurtuluşumuzu yitirdiğimiz anlamına mı gelir? Kesinlikle, hayır! Kurtuluşumuz bize değil, Tanrı'ya dayanır. Kurtuluşumuzu asla yitirmeyecek olsak bile, bize verdiği sevinci yitirebiliriz.

Sevinci Yitirmek

Kurtuluşun sevincini yitirmemizin nedenleri nelerdir? Bunların ilki günahtır. Sevincimiz Tanrı'yla kesintisiz paydaşlık etmemize bağlıdır oysa günah bizi Tanrı'dan ayırır ve O'nun yüzünü görmemizi engeller (Yşa. 59:1-2).

İkinci neden Kutsal Ruh'u kederlendirmemizdir (Ef. 4:30). Kurtuluşu aldığımız zaman Tanrı'nın tapınağı haline geliriz ve O'nun Ruhu içimizde yaşamaya başlar (1Ko. 6:17, 19; Rom. 8:9, 11, 16). Kutsal Ruh bir "kuvvet" ya da bir "şey" değildir, o diri İsa Mesih'in ta kendisidir (1Ko. 15:45; 2Ko. 3:17; 13:5). Her canlı gibi O'nun da duyguları ve davranışları vardır. Dolayısıyla O'na aykırı olan şeyler söylediğimiz ya da yaptığımız zaman O'nu kederlendiririz. Kutsal Ruh kederlendiği zaman O'nunla birleşmiş olan ruhumuz da (1Ko. 6:17) kederlenir ve sevincimizi yitiririz.

Sevinci Sürdürmek

Kurtuluşumuz kaya gibi sağlamdır ama bize verdiği sevinç ufak bir esintiden etkilenen narin bir çiçeğe benzer. Bu nedenle özen göstermemiz ve beslememiz gereken bir şeydir. Bu sevincin sürekli olması için ne yapmamız gerekiyor?

Öncelikle günahlarımızı itiraf edebiliriz (1Yu. 1:7, 9). Suçlarımızı Rab'be itiraf ettiğimiz zaman O'nun kanı bizi arındırır ve O'nunla paydaşlığımız eski haline döner. Davut günah işledikten sonra "Geri ver bana sağladığın kurtuluş sevincini" diye dua etti (Mez. 51:12). Bunun için beklemeye lüzum yoktur. Mesih'in değerli kanı bizi her günahtan arındırır.

İkinci olarak Tanrı'nın Sözü'yle beslenebiliriz. Yeremya peygamber şöyle dedi: "Sözlerini bulur bulmaz yuttum, bana neşe, yüreğime sevinç oldu..." (Yer. 15:16). Tanrı'nın Sözü'nü duayla okuduktan sonra yüreğimiz sevinçle dolar. Aç olan hiç kimse mutlu

olamaz, bizler de aç Hristiyanlar olarak kalmamalıyız. Sürekli olarak Tanrı'nın Sözü'yle beslenmeliyiz (Mat. 4:4).

Üçüncü olarak dua edebiliriz. Rab'be seslenip, yüreğimizi O'na açtıktan sonra çoğunlukla derin bir sevinç ve iç ferahlığı duyarız. Yeşaya 56:7 ayetinde O'nun dua evinde bizi sevindireceği bildirilir. Gerçek dua, bilindik sözcükleri ve tabirleri tekrarlamak değildir. Dua yüreğimizi ve ruhumuzu Rab'be dökmektir. İsa, "Dileyin, alacaksınız. Öyle ki, sevinciniz tam olsun" diye bildirir (Yu. 16:24). Gerçek dua özgürleştirir ve sevinç verir.

Son olarak diğer imanlılarla paydaşlık edebiliriz. Bir Hristiyan için en büyük mutluluklardan biri de Mesih'i seven ve O'nda sevinç bulan diğer imanlılarla birlikte olmaktır. Hep birlikte O'nu övmenin ve O'nun hakkında konuşmanın tadı sözcüklerle anlatılamaz. 1. Yuhanna 1:3-4'de şöyle yazılıdır: "Evet, sizin de bizlerle paydaşlığınız olsun diye gördüğümüzü ve işittiğimizi size ilan ediyoruz. Bizim paydaşlığımız da Baba'yla ve O'nun Oğlu İsa Mesih'ledir. Bunları size, sevincimiz tam olsun diye yazıyoruz." Gerçek paydaşlık bir görev değil, bir zevktir ve dünyadaki en büyük sevinçtir.

Netice olarak kurtuluşumuzun teminatına, güvencesine ve sevincine de sahibiz. Bize böylesine eksiksiz bir kurtuluş sağladığı için bütün yüreğimizle Rab'be hamdediyoruz!

Üçüncü Bölüm

MESİH'İN DEĞERLİ KANI

Fiziksel yaşamımızı sürdürmek için su, oksijen, gıda, giyim ve barınma gibi bazı temel ihtiyaçlarımızın karşılanması gerekir. Buna ek olarak bedenimizin belli bir oranda proteine, vitaminlere ve minerallere ihtiyacı vardır. Bunlar olmadan fiziksel yaşamımızı sürdüremeyiz, ya ölürüz ya da büyük sıkıntı çekeriz.

Ruhsal yaşamımız da buna benzer. Kişinin ruhsal yaşamı, fiziksel yaşamı gibi bazı temel maddelere gerek duyar. Bu maddeler elzemdir. Bunlar olmadan Mesih'i tanımayan bir dünyada Hristiyan olarak ayakta kalmanın çok zor olduğunu anlarsınız. Bu temel maddelerden biri de Mesih'in değerli kanıdır.

Mesih'in kanına neden muhtacız? Çünkü düşmüş insanın üç temel sorunu vardır. Bir Hristiyan olarak bile hâlâ düşmüş insanın yaşamını taşırız ve zaman gelir bu üç sorunla boğuşmak zorunda kalırız.

Bu üç sorun üç varlıkla ilişkilidir: Tanrı, siz ve Şeytan. Tanrı'ya karşı genellikle ayrılmışlık duygusu yaşarsınız. Kendi içinizde çoğunlukla suçluluk duyarsınız. Ayrıca sık sık Şeytan'ın sizi suçladığını hissedersiniz. Bu üç olgu, Tanrı'dan ayrılmışlık, vicdanen suçluluk duymak ve Şeytan'ın suçlamaları Hristiyan yaşamınızın üç büyük sorunu haline gelebilir. Bu sorunların üstesinden nasıl gelinir? Yalnızca Mesih'in kanıyla.

TANRI'DAN AYRI DÜŞMEK

Adem, Aden bahçesinde günah işlediğinde hemen Tanrı'dan kaçıp gizlendi. Oysa Adem günah işlemeden önce Tanrı'yla paydaşlık ediyordu ve her zaman O'nun huzurundaydı ama günah

işledikten sonra Tanrı'dan saklandı. Günah daima Tanrı'dan ayrı düşmekle sonuçlanır.

Bir Hristiyan olarak benzer bir deneyim yaşamış olabilirsiniz. Küçük bir günah işledikten sonra Tanrı'yla aranızda derin bir uçurum olduğunu hissedersiniz. Tanrı adil olduğu için, günaha göz yumamaz. Yeşaya peygamber şöyle bildirir: "Bakın, RAB'bin eli kurtaramayacak kadar kısa, kulağı duyamayacak kadar sağır değildir ama suçlarınız sizi Tanrınız'dan ayırdı. Günahlarınızdan ötürü O'nun yüzünü göremez, sesinizi işittiremez oldunuz" (Yşa. 59:1-2).

Adem günah işledikten sonra Tanrı, "Adem, ne yaptın?" demedi. Tanrı, "Adem neredesin?" diye sordu. Diğer bir ifadeyle, Tanrı hangi günahı işlediğimizle o kadar fazla ilgili değildir. O en fazla günahınızın sizi kendisinden ayırmış olduğu gerçeğiyle ilgilidir. Tanrı sizi sever ama günahlarınızdan tiksinir. Günahınız giderilmediği sürece Tanrı sizden uzak durmak zorundadır. Siz bu durumdayken Tanrı'dan çok uzak olduğunuzu hissedersiniz. Tanrı'nın gelmesi için günahın ortadan kaldırılması gerekir.

Tüm evrende günahlarımızı ortadan kaldıracak tek bir şey vardır, o da Mesih'in değerli kanıdır. Ne dua, ne çağırış, ne ayinler, ne pişmanlık duymak, ne bir süre beklemek, ne de iyi olacağımıza ait verilen vaatlerin hiçbiri günahı ortadan kaldıramaz. Günahı ortadan kaldıran tek şey Mesih'in değerli kanıdır. İbraniler 9:22'de şöyle yazılıdır: "Kan dökülmeksizin bağışlama olmaz."

Bu gerçek Mısır'dan Çıkış kısmında çarpıcı bir olayla açıklanır. O dönemde İsrail oğullarından bazıları belki de Mısırlılar kadar günahkârdı. Tanrı yine de meleğini Mısır ülkesinde ilk doğan bütün çocukları öldürmesi için gönderdi. Yani bazılarına, "İyi davranışınızı görürsem, sizi esirgeyeceğim!" demedi. Tanrı İsrail oğullarının ne dua etmesini, ne pişmanlık duymasını, ne de daha iyi olacaklarına ait söz vermesini gerekli gördü. Hayır. Tanrı onlardan Fısıh kuzusunu kesmelerini ve kanını kapı sövelerine sürmelerini istedi. Tanrı onlara şöyle bildirdi: "Kanı görünce üzerinizden geçeceğim" (Çık. 12:13). Tanrı evin içinde bulunanların nasıl insanlar olduğuna bakmadı. O kanı gördüğü zaman onlara dokunmayıp üzerlerinden geçti.

Oradaki Fısıh kuzusu Mesih'in tasviridir. Vaftizci Yahya Rab'bi ilk kez gördüğünde, "İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!" dedi (Yu. 1:29). İsa, Tanrı'nın Kuzusu'dur. O'nun değerli kanıyla bütün günahlarınız ortadan kaldırılmıştır.

O halde bir günah işlediğinizde ve Tanrı'dan uzak olduğunuzu hissettiğinizde ne yapmalısınız? Günahınızı Tanrı'ya itiraf etmelisiniz ve Mesih'in kanının günahınızı ortadan kaldırdığına inanmalısınız. 1. Yuhanna 1:9'da şöyle yazılıdır: "Ama günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı, günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır." Günahlarınızı itiraf ettiğiniz zaman Tanrı'yla aranızdaki mesafe hemen yok olur.

İtiraf aşamasındayken duygusuzluk durumu ya da herhangi bir duygu sizi endişelendirmesin. Mesih'in kanı sizin değil, esasen Tanrı'nın tatmin olması içindir. Unutmayın ki Tanrı, "Kanı (siz değil Ben) görünce üzerinizden geçeceğim" diye bildirdi. Fısıh akşamı İsrail oğulları evin içindeydiler, kuzunun kanı ise dışarıda kapı sövelerinin üzerindeydi. Onlar evin içinden kanı göremiyorlardı, yine de Tanrı'nın bu kanla tatmin olduğunun bilinciyle hoşnuttular.

O dönemde başkâhin yılda bir kez günahların bağışlanma gününde tek başına En Kutsal Yer'e girer ve Levha Sandığı'nın üzerindeki Bağışlanma Kapağı'na kan serperdi (Lev. 16:11-17). Bu olayı hiç kimsenin seyretmesine izin verilmezdi. Burada da değerli kanıyla göksel Buluşma Çadırı'na giren ve günahlarımızın bağışlanmasını sağlayan Mesih tasvir edilmektedir (İbr. 9:12). O'nun değerli kanı Tanrı'nın huzurunda sizin adınıza konuşmakta (İbr. 12:24), sizin namınıza Tanrı'yı tatmin etmektedir. Siz bu kanı göremeseniz de, gücüne inanabilirsiniz. Bu kan Tanrı'yla olan her sorununuzu çözer.

Tanrı eğer Mesih'in kanını günahlarınızı gidermek için yeterli görüyorsa, siz de aynısını yapamaz mısınız? Yoksa bazı destekleyici duygulara mı gerek duyuyorsunuz? Sizin gereksinimleriniz Tanrı'nınkinden daha mı üstün? Hayır. O halde yalnızca günahınızı itiraf edin; "Tanrım, Mesih'in kanı günahlarımı ortadan kaldırdığı için Sana şükrediyorum. Eğer Sen bu kandan memnunsan, ben de memnunum."

VİCDANEN SUÇLULUK DUYMAK

İnsanın en büyük ikinci sorunu kendisidir. Kişinin vicdanında ağır bir suçluluk yükü vardır. Günümüzde pek çok genç suçluluk duygusu altında eziliyor. Suçluluk duygusu insan için büyük bir sorundur.

Günahlarınız bir yandan Tanrı'ya karşı gelir, öte yandan bizi kirletir. Suçluluk duygusu nedir? Suçluluk duygusu günahlarınızın vicdanınızda bıraktığı lekelerdir. Gençken vicdanınız daha az lekelidir ama yaşlanmaya başladıkça lekeler de birikmeye başlar. Vicdan hiç temizlenmeyen bir pencere gibi gittikçe kararmaya başlar ve en sonunda içeriye çok az ışık girebilir.

Vicdanınızdaki lekeyi hiçbir deterjan ya da kimyasal sıvı temizleyemez. Nükleer bomba bile bu lekeyi yok edemez. Hayır, vicdanınız çok daha büyük bir güce ihtiyaç duyar. Vicdanınızın ihtiyaç duyduğu şey Mesih'in değerli kanıdır.

İbraniler 9:14'de şöyle yazılıdır: "Öyleyse sonsuz Ruh aracılığıyla kendini lekesiz olarak Tanrı'ya sunmuş olan Mesih'in kanının, diri Tanrı'ya kulluk edebilmeniz için vicdanınızı ölü işlerden temizleyeceği ne kadar daha kesindir!" Mesih'in kanı vicdanınızdaki her lekeyi arındıracak ya da temizleyecek kadar güçlüdür.

Mesih'in kanı vicdanınızdaki suçluluk duygusunu nasıl temizler? Bunu bir örnekle açıklamak istiyorum. Farz edin ki aracınızı kaldırıma park ettiğiniz için size trafik cezası kesildi. Bu durumda üç sorununuz vardır. Birincisi yasayı çiğnediniz; ikincisi devlete ceza ödemek zorundasınız; üçüncüsü ortada bu cezayı size hatırlatan bir ihbar kağıdı var. Tek kuruşunuz olmadığını ve bu cezayı ödeyemeyeceğinizi farz edin. İhbar kağıdını çöpe atamazsınız zira bir kopyası da trafik amirliğindedir ve eğer ödemezseniz mahkemeye verilirsiniz. Gerçekten bir sorununuz bulunmaktadır.

Günah işlediğinizde de aynı tablo ortaya çıkar. Öncelikle Tanrı'nın yasasını çiğnersiniz yani O'na karşı gelen bir şey yapar ve O'nu kızdırırsınız. İkinci olarak Tanrı'ya borçlu olursunuz. Romalılar 6:23'de günahın bedelinin ölüm olduğu bildirilir. Bu çok ağır bir cezadır ve ödemeniz olanaksızdır. Üçüncü olarak vicdanen suçluluk duyarsınız, bu aynen cebinizdeki ihbar kağıdının size sürekli olarak suçunuzu hatırlatmasına benzer.

Ama müjdeli haberlerimiz var. İsa Mesih çarmıh üzerinde öldüğünde, O'nun ölümü Tanrı'nın yasasının gereğini sizin adınıza tamamen yerine getirdi. Yani günahınızın bedeli ödenmiştir. Rab'be hamdolsun! İsa Mesih çarmıhtaki ölümü aracılığıyla bu cezanın tamamını ödedi!

Yani ilk iki sorununuz giderildi. Tanrı artık size kızgın değil ve günahın bedeli ödendi ama ya vicdanınız? Trafik cezasının ihbar kağıdı gibi günahın lekesi de günahınızın belgesi olarak hâlâ duruyor.

Mesih'in kanı işte bu aşamada vicdanınızı temizler. Mesih'in ölümü cezanızı tamamen ödediği için O'nun kanı borcunuzun kaydını silebilir. Trafik cezası ödendiğinde ihbar kağıdı nasıl çöpe atılıyorsa, vicdanınızdaki herhangi bir suçluluk ta silinip atılabilir.

Bunu uygulamak o kadar kolay ki! Günah işlediğiniz ve suçluluk duyduğunuz zaman yüreğinizi Tanrı'ya açabilir ve şuna benzer bir dua edebilirsiniz: "Tanrım, bugün yaptıklarımdan dolayı beni bağışla. Ya Rab sana şükrediyorum. Sen benim için çarmıhta öldün ve işlediğim bu günahın bedelini ödedin. Ya Rab, bu günahımı bağışlamış olduğuna inanıyorum. Şimdi Sen'in değerli kanının vicdanımı bu günahın lekesinden temizlemesini diliyorum." 1. Yuhanna 1:9 ayetini hatırlayalım: "Ama günahlarımızı itiraf edersek güvenilir ve adil olan Tanrı, günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır." Keza Mezmur 103:12 ayetinde de, "Doğu batıdan ne kadar uzaksa, o kadar uzaklaştırdı bizden isyanlarımızı" diye bildirilir. Doğunun batıdan ne kadar uzak olduğunu kim söyleyebilir? Günahlarınızı itiraf ettiğiniz zaman Tanrı onları sizden sınırsızca uzaklaştırır. Onların artık sizinle bir ilgisi kalmamıştır. Bu yüzden vicdanınız rahat olabilir.

Tanrı günahları bağışladığı zaman onları unutur. Tanrı'nın günahınızı bağışladıktan sonra bir gün size onu hatırlatacağını sakın düşünmeyin. Hayır. Tanrı'nın bağışlanmış olan günahlarınız konusunda çok zayıf bir hafızası vardır! Hatta bazen sizin hafızanız O'nunkinden daha güçlü bile olabilir! Tanrı gerçekten unutabilir mi? Yeremya 31:34'de şöyle bildirilir: "Çünkü suçlarını bağışlayacağım, günahlarını artık anmayacağım." Eğer Tanrı günahınızı

unutabiliyorsa, siz de unutabilirsiniz. Tanrı'ya zaten "unuttuğu" bir şeyi hatırlatmayın!

Mesih yaklaşık iki bin yıl önce öldü. O'nun kanı zaten akıtılmıştır ve vicdanınızı temizlemek için her an yani günün yirmi dört saati size sunulmaktadır. Günah işlediğiniz zaman beklemenize gerek yoktur. Beklemek kanın gücünü arttırmaz. O'nun kanı her zaman, her şeyden güçlüdür. Vicdanen suçluluk duyduğunuzda nerede olursanız olun her zaman O'nun değerli kanına başvurabilirsiniz. "Ne mutlu isyanı bağışlanan, günahı örtülen insana! Suçu RAB tarafından sayılmayan, ruhunda hile bulunmayan insana ne mutlu!" (Mez. 32:1-2). Suçluluk duygusunun yarattığı sorun Mesih'in değerli kanı aracılığıyla giderilir.

ŞEYTAN'IN SUÇLAMALARI

Günahınızı itiraf ettikten ve Mesih'in kanıyla vicdanen temizlendikten sonra bile bazen kendinizi kötü hissetmeye devam edebilirsiniz. Bu durumunuz günahınızın bağışlanmamış olduğu ya da Mesih'in kanının etkin olmadığı anlamına mı gelir? Yoksa yapmanız gereken başka bir şey daha mı var? Bu gibi sorulara yanıtınız "Kesinlikle hayır!" olmalıdır.

Bu kötü duygular nereden kaynaklanır? Bunların kaynağı Tanrı'nın düşmanı olan Şeytan'dır. Bunu anlayabilmek için Şeytan'ın kim olduğunu ve ne yaptığını bilmemiz lazım.

Şeytan ya da İblis, Kutsal Kitap'ın orijinal dilinde "suçlayıcı" anlamına gelir. Vahiy 12:10 ayetinde ondan, "kardeşlerimizin suçlayıcısı, onları Tanrımız'ın önünde gece gündüz suçlayan" diye söz edilir. Tanrı'ya düşman olan Şeytan zamanının büyük bir kısmını Tanrı'nın halkını gece gündüz suçlamakla geçirir. Bu onun işidir. Tanrı elbette böyle yapmasını ondan istemedi. Şeytan, Tanrı'nın halkını mütemadiyen suçlama işini kendi kendine üstlendi.

Bu konu Eyüp kısmında açıklanır. Eyüp Tanrı'dan korkan doğru bir kişiydi (Eyü. 1:1). Buna rağmen Şeytan Tanrı'nın önünde Eyüp'ü suçladı ve şöyle dedi: "Eyüp, Tanrı'dan boşuna mı korkuyor? Onu, ev halkını, sahip olduğu her şeyi sen çitle çevirip korumadın mı? Elleriyle yaptığı her şeyi bereketli kıldın. Sürüleri bütün ülkeye yayıldı ama elini uzatır da sahip olduğu her şeyi yok edersen, yüzüne

karşı sövecektir" (Eyü. 1:9-11). Diğer bir ifadeyle Şeytan, Eyüp'ün Tanrı'dan korkmasının yegane sebebinin Tanrı'nın kendisini bereketlemesi olduğunu söyleyerek onu suçladı. Şeytan, Tanrı'nın Eyüp'e ayrıcalıklı davrandığını, ona verdiği bütün zenginlikleri geri alırsa onun Tanrı'ya söveceğini iddia etti. Bu tablo Şeytan'ın ruhsal alemdeki suçlamalarının tasviridir.

Zekeriya 3. bölümdeki anlatımda, başkâhin Yeşu, Tanrı'nın önünde dururken, Şeytan da "onu suçlamak için" sağında duruyordu (Zek. 3:1). Yeşu "çok kirli giysiler içindeydi" (3. ayet). Bu ifade onun (yani Yeşu'nun) zayıf ve günahlı durumunu anlatır. Zayıf durumda olmanız çoğu kez Şeytan'ın sizi suçlamasına fırsat yaratır. Bu da Şeytan'ın yalnızca Tanrı'nın değil, sizin düşmanınız da olduğu anlamına gelir. Siz Tanrı'nın önüne geldiğinizde Şeytan suçlamalarıyla size karşı koymaya çalışır.

Suçlamalar bir imanlı için ruhsal açıdan son derece zararlıdır. Eğer Şeytan'ın suçlamalarını dinlerseniz güçsüz kalırsınız. Ruhunuzdaki bütün güç adeta akıp gider. Suçlanmakta olan bir Hristiyan diğerleriyle paydaşlıkta ve dua etmekte zorluk çeker, ayrıca Tanrı'ya yaklaşamıyormuş gibi hisseder.

Düşman son derece kurnazdır. Şeytan hiçbir zaman üstünde kırmızı pelerini, elinde sabanıyla size yaklaşıp, "Ben Şeytan'ım. Şimdi seni suçlayacağım!" demez. O çok daha zekidir. O sizi içten içe suçlar, hatta bu suçlamaların Tanrı'dan geldiğini düşünmeniz için sizi kandırır.

Tanrı'nın vicdanınızdaki gerçek aydınlatışıyla Şeytan'ın suçlamalarını nasıl ayırt edebilirsiniz? Bu bazen zor olsa da, üç yolla başarılabilir:

Öncelikle Tanrı'nın ışığı sizi destekler ve besler, oysa Şeytan'ın suçlaması içinizi boşaltıp gücünüzü tüketir. Tanrı günahlarınız hakkında konuştuğu zaman kendinizi korunmasız ve yaralanmış hissedebilirsiniz ama aynı zamanda Tanrı'ya yaklaşmanız ve Mesih'in değerli kanını kullanmanız için teşvik ve destek alırsınız. Şeytan'ın suçlamaları tümüyle olumsuzdur. Onu daha fazla dinlemeniz, dua etmenizi daha güçleştirir. Kendinizi bomboş ve cesareti kırılmış yani bezgin hissedersiniz.

İkinci olarak, Tanrı sizinle daima belirgin bir konuda konuşur,

oysa Şeytan'ın suçlamaları ise her zaman olmasa da geneldir. Bazen ona aldanıp çok yorucu bir gün geçirdiğinizi ya da yorgun olduğunuzu düşünürsünüz. Bazen Tanrı'ya karşı doğru olmadığınıza ait genel bir kanıya kapılırsınız ama vicdanınızı yokladığınızda Tanrı'dan uzak düşmenize neden olabilecek hiçbir günah bulamazsınız. Bazen de sabah kalktığınızda bunalımda olursunuz ya da Tanrı'ya karşı rahatsız edici bir duygu taşırsınız. Bu tür genel suçluluk duygularının hiçbiri belirgin bir günahtan kaynaklanmaz. Onlar Şeytan'dan gelir ve reddedilmelidir. Tanrı konuştuğu zaman belirgindir ve olumludur. Oysa Şeytan konuştuğu zaman çoğunlukla geneldir ve olumsuzdur.

Üçüncü olarak, günahınızı itiraf ettikten ve vicdanınız Mesih'in kanıyla temizlendikten sonra devam eden her rahatsız edici duygu Şeytan'dan kaynaklanır. Zira ikinci kez itiraf etmenize ve Mesih'in kanıyla temizlenmenize gerek yoktur. Tanrı'nın isteği Mesih'in kanı aracılığıyla anında yerine gelir. Oysa Şeytan asla tatmin olmaz. O devamlı itiraf etmenizi ister. Süleyman'ın Özdeyişleri 27:15'de şöyle yazılıdır: "Kavgacı kadının dırdırı yağmurlu günde damlaların dinmeyen sesi gibidir." Şeytan'ın suçlamaları da buna benzer, akıtan bir musluk ya da dırdır eden bir kadın gibi uyumanıza bir türlü izin vermeyecektir. Oysa Tanrı'nın seslenişi farklıdır. Günahınızı itiraf ettiğiniz ve Mesih'in kanının sizi arındırmasını dilediğiniz zaman Tanrı anında tatmin olur. Daha sonra işiteceğiniz her ses Şeytan'dan gelir.

Günahınızı itiraf etmenize ve Mesih'in değerli kanının sizi arındırmasını dilemenize rağmen rahatsız edici duygu hâlâ devam ediyorsa, dua etmeyi derhal kesmelisiniz. İtiraf etmeyi de kesin. Bunun yerine bu duygunun kaynağına dönerek şuna benzer bir şeyler söyleyin: "Ey Şeytan, ben günahlarımı Tanrı'ya itiraf ettim. O günahımı bağışladı ve Mesih'in kanı beni temizledi. Şu anda duyduğum rahatsızlık Tanrı'dan gelmiyor, senden geliyor ve ben bunu reddediyorum! Ey Şeytan, şimdi Mesih'in kanına bak! O kan suçlamalarının hepsine karşılık verir!" Şeytan'a bu şekilde karşılık vermeye çalışın. Mesih'in kanını bu şekilde uyguladığınız zaman, Şeytan yenilir ve de yenildiğini bilir. Vahiy 12:10-11'de şöyle bildirilir: "... Çünkü kardeşlerimizin suçlayıcısı, onları Tanrımız'ın önünde

gece gündüz suçlayan, aşağı atıldı. Kardeşlerimiz, Kuzu'nun kanıyla ve ettikleri tanıklığın bildirisiyle onu yendiler." Edeceğiniz tanıklık İsa Mesih'in kanının sizi her günahtan arındırdığını ve Şeytan'ı yendiğini bildirmekten ibaret olmalıdır. Bunlar yüksek sesle söylendiği zaman Şeytan'ın suçlamalarının üstesinden gelinmiş olur.

Hristiyan yaşamı bir savaşa benzer. Düşmanınız olan Şeytan, yutacak birini arayarak kükreyen aslan gibi dolaşmaktadır (1Pe. 5:8). Bu savaş için uygun silahlara ihtiyacınız vardır. En önemli silahlarınızdan biri de Mesih'in değerli kanıdır.

GÜNLÜK YAŞANTIMIZDA TANRI'YLA KESİNTİSİZ OLARAK PAYDAŞLIK ETMEK

Mesih'in değerli kanının gücü aracılığıyla bir Hristiyan'ın, Tanrı'yla anbean çok yakın bir paydaşlık sürdürmesi mümkündür. Tanrı'yla paydaşlığınızı zedeleyecek en ufak bir günahınız olduğu anda hemen Rab'be itiraf edebilir ve değerli kanıyla sizi arındırmasını dileyebilirsiniz. Bu suretle Tanrı'yla paydaşlığınız anında eski haline geri döner. Niçin boşa zaman harcıyorsunuz? Mesih'in kanı her an, her zaman kullanılmaya hazırdır. Mesih'in kanının arındıran gücünü asla tüketemezsiniz. O'nun kanı yalnızca geçmiş günahlarınızı değil, işleyebileceğiniz her günahı temizleyecek güçtedir.

Mesih'in değerli kanının gücü aracılığıyla günahın lekelerinden temizlenmiş bir vicdana sahip olabilirsiniz. Dolayısıyla cesaretle Tanrı'nın önüne gelebilirsiniz. "Öyleyse yüreklerimiz serpmeyle kötü vicdandan arınmış ... olarak, imanın verdiği tam güvenceyle, yürekten bir içtenlikle Tanrı'ya yaklaşalım" (İbr. 10:22). Vicdanınız Mesih'in kanı aracılığıyla suçluluk duygusundan uzak, yeni temizlenmiş bir pencere gibi tertemiz, parlak ve ışıkla dolu olacaktır.

Son olarak, Mesih'in değerli kanının gücü aracılığıyla Şeytan'ın her türlü suçlamasını alt edebilirsiniz. Onun suçlamaları güçlü olsa da, Mesih'in kanı daha güçlüdür. Bu kan her türlü suçlamaya karşılık verir. Bu kan silahınızdır. Bu silah sayesinde Şeytan tarafından asla yenilgiye uğratılamazsınız, aksine onu yenebilirsiniz.

Mesih'in kanı ne kadar da eşsiz, ne kadar da değerli! Bu kan aracılığıyla günbegün Tanrı'yla yakın bir paydaşlığınız olur.

> *"Ama kendisi ışıkta olduğu gibi, biz de ışıkta yürürsek, birbirimizle paydaşlığımız olur ve O'nun Oğlu İsa'nın kanı bizi her günahtan arındırır." (1Yu. 1:7)*

Dördüncü Bölüm

RAB'BİN ADINI ÇAĞIRMAK

Rab'bin adını çağırmak ne demektir? Bazı Hristiyanlar Rab'bi çağırmanın O'na dua etmekle aynı olduğunu sanır. Evet, O'nu çağırmak O'na dua etmeye benzer ama yalnızca duadan ibaret değildir. Çağırmak sözcüğünün İbranicesi yüksek sesle çağırmak, seslenmek, haykırmak anlamlarına gelir. Aynı sözcüğün Grekçesi ise bir insanı çağırmak, o insana adıyla seslenmek anlamını taşır. Diğer bir anlatımla, birini duyabileceği kadar yüksek sesle adıyla çağırmaktır. Dualar sessizce edilebilir ama çağırışın her zaman yüksek (işitilen) sesle olması gerekir.

Eski Antlaşma'daki iki peygamber, Rab'bi çağırmanın ne olduğunu anlamamıza yardımcı olur. Yeremya peygamber Rab'bi çağırmanın O'na seslenmenin adeta ruhsal soluk almak olduğunu söyler: "Sarnıcın dibinden seni adınla çağırdım, ya RAB; sesimi, 'Ahıma, çağrıma kulağını kapama!' dediğimi duydun" (Ağı. 3:55-56). Yeşaya peygamber de Rab'bi çağırmanın O'na haykırmak olduğunu belirtir: "Tanrı kurtuluşumuzdur. O'na güvenecek, yılmayacağız. Çünkü RAB gücümüz ve ezgimizdir. O kurtardı bizi. Kurtuluş pınarlarından sevinçle su alacaksınız. O gün diyeceksiniz ki, 'RAB'be şükredin, O'nu adıyla çağırın, halklara duyurun yaptıklarını, Adının yüce olduğunu duyurun! RAB'be ezgiler söyleyin, çünkü görkemli işler yaptı. Bütün dünya bilsin bunu. Ey Siyon halkı, sesini yükselt, sevinçle haykır! Çünkü aranızda bulunan İsrail'in Kutsalı büyüktür'" (Yşa. 12:2-6). Tanrı kurtuluşumuz, gücümüz ve ezgimiz nasıl olur? Kurtuluş pınarlarından sevinçle su nasıl alırız? Bunun yolu O'nun adını çağırmaktır, O'nu övmektir, ezgi söylemektir, sevinçle haykırmaktır. Bütün bunlar 4. ayette belirtilen çağırışa denk düşer!

ESKİ ANTLAŞMA'DA RAB'Bİ ÇAĞIRMAK

Rab'bi çağırmanın tarihi insanlığın üçüncü kuşağında Şit'in oğlu Enoş'la (Yar. 4:26) başladı ve Kutsal Kitap boyunca İbrahim (Yar. 12:8), İsak (Yar. 26:25), Musa (Yas. 4:7), Eyüp (Eyü. 12:4), Yabes (1Ta. 4:10), Şimşon (Hâk. 16:28), Samuel (1Sa. 12:18), Davut (2Sa. 22:4), Yunus (Yun. 1:6), İlyas (1Kr. 18:24) ve Yeremya (Ağı. 3:55) ile devam etti. Eski Antlaşma'daki kutsallar yalnızca Rab'bi çağırmakla kalmadı, diğer insanların da O'nu çağıracağına ait peygamberlik yaptılar (Yoe. 2:32; Sef. 3:9; Zek. 13:9). Birçokları Yoel'in Kutsal Ruh'a ait peygamberliğini bilir ama Kutsal Ruh'un dökülüşünü almak için Rab'bi çağırmamız gerektiği gerçeğini dikkate alanların sayısı fazla değildir. Yoel bir yandan Tanrı'nın Ruhu'nu dökeceğini, diğer yandan insanların Rab'bin adını çağıracağını bildirir. Bu peygamberlik Pentikost günü (Elç. 2:17a, 21) gerçekleşmiştir. Tanrı'nın Ruhu'nu dökmesi için O'nun adını çağırarak işbirliği yapmamız gerekir.

YENİ ANTLAŞMA DÖNEMİNDE İMANLILAR TARAFINDAN UYGULANMASI

Yeni Antlaşma'da Pentikost gününde iman edenler Rab'bin adını çağırdı (Elç. 2:21). İstefan taşa tutulurken Rab'bi çağırıyordu (Elç. 7:59). Yeni Antlaşma dönemindeki imanlılar Rab'bi çağırdı (Elç. 9:14; 22:16; 1Ko. 1:2; 2Ti. 2:22). Tarsuslu Saul başkâhinlerden Rab'bin adını çağıran herkesi tutuklamak üzere yetki aldı (Elç. 9:14). Bu ilk dönemdeki kutsalların hepsinin "İsa'nın adını çağıranlar" olduğunu gösterir. Onların Rab'bin adını çağırması Hristiyan olduklarının işaretiydi. Eğer biz de Rab'bin adını çağıranlardan biri olursak, çağırışımız Hristiyan olduğumuzun işareti olacaktır.

Elçi Pavlus Romalılar kısmını kaleme alırken Rab'bi çağırmanın önemini vurguladı. O şöyle yazar: "Çünkü Yahudi Grek ayrımı yoktur, aynı Rab hepsinin Rabbi'dir. Kendisini çağıranların tümüne eli açıktır. Rab'bi çağıran herkes kurtulacaktır" (Rom. 10:12-13). Pavlus 1. Korintliler kısmında aynı konu hakkında şöyle yazar: "Mesih İsa'da kutsal kılınmış, kutsal olmaya çağrılmış olan sizlere ve hepimizin Rabbi İsa Mesih'in adını her yerde anan herkese Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten lütuf ve esenlik olsun" (1Ko.

1:2-3). Pavlus ayrıca 2. Timoteos'ta Timoteos'a onun temiz yürekle Rab'bi çağıranlarla birlikte ruhsal erdemlerin ardınca koştuğunu bildirir. Bütün bu ayetlerden 1. yüzyılda yaşayan Hristiyanlar'ın sık sık Rab'bi çağırdığını anlıyoruz. Dolayısıyla kutsallar Eski Antlaşma döneminde olduğu gibi Hristiyanlığın ilk döneminde de Rab'bi çağırmıştır. Bu uygulamanın daha sonra pek çoğumuzca ihmal edilmiş olması gerçekten üzücüdür. Öyle inanıyoruz ki, Rab O'nun zengin yaşamına sahip olabilelim diye ilk dönemlerde olduğu gibi kendisinin adını çağırmamızı bekliyor.

RAB'Bİ ÇAĞIRMANIN AMACI

Rab'bi niçin çağırmalıyız? İnsanlar kurtulmak için Rab'bi çağırmalıdır (Rom. 10:13). Sessizce dua etmek kişinin kurtulmasına yardımcı olmakla birlikte, bu çok zengin nitelikli bir yol sayılmaz. Yüksek sesle çağırmaksa kişinin daha zengin ve daha mükemmel bir yoldan kurtuluşu almasına yardımcı olur. Bu yüzden insanları yüreklerini açmaya ve Rab İsa'yı çağırmaya teşvik etmeliyiz. 116. Mezmur'da Rab'bin kurtuluşuna O'nun adını çağırarak ortak olacağımız bildirilir: "Kurtuluş sunusu olarak kadeh kaldırıp RAB'bi adıyla çağıracağım" (13. ayet). Bu Mezmur'da Rab'bi çağırmaktan tam dört kez söz edilir (2, 4, 13, 17. ayetler). Daha önce gördüğümüz gibi kurtuluş pınarından su almanın yolu Rab'bi çağırmaktır (Yşa. 12:2-4). Pek çok Hristiyan vardır ki Rab'bi hiç çağırmamıştır. Şimdiye dek Rab'bi hiç çağırmadıysanız, Rab'bin zengin yaşamına ortak olduğunuz da kuşkuludur. "O'nu adıyla çağırın,... Sesini yükselt, sevinçle haykır!" (Yşa. 12:4, 6). Rab'bi çağırmayı deneyin. Eğer şimdiye dek O'nun sizin için ne anlama geldiğini yüksek sesle hiç söylemediyseniz, bunu yapmayı deneyin. Siz yüksek sesle, "Ya Rab, Sen bana karşı o kadar iyisin ki!" diye haykırdıkça, benliğinizden daha fazla kurtulacak ve Rab ile dolacaksınız. Binlerce kutsal Rab'bi çağırarak özgürlüğe ve bol yaşama kavuşmuştur.

Rab'bi çağırmanın ikinci nedeniyse sıkıntıdan ve sıkıntılı günlerden (Mez. 18:6; 118:5; 50:15; 86:7; 81:7) ve acı ve kederden (Mez. 116:3-4) kurtulmaktır. Rab'bi çağırmanın karşısında olan pek çok insan bir hastalıkla ya da dertle karşılaştıklarında kendilerini O'nu çağırırken bulmuştur. Sıkıntılardan uzaktayken Rab'bi çağır-

manın karşısında olabiliriz. Oysa sıkıntılar gelmeye başladığında Rab'bi çağırmamızı kimsenin söylemesine gerek kalmadan kendiliğimizden yaparız.

Rab'bi çağırarak O'nun bol merhametine de ortak oluruz. O'nu daha fazla çağırdıkça O'nun merhametinden daha fazla alırız (Mez. 86:5). Rab'bi çağırmanın bir başka nedeni de Ruh'u almaktır (Elç. 2:17a, 21). Kutsal Ruh'la doldurulmanın en iyi ve en kolay yolu Rab İsa'yı çağırmaktır. Kutsal Ruh zaten dökülmüştür. Bizim yalnızca Rab'bi çağırarak O'nu almamız gerekir.

Yeşaya 55:1'de şöyle yazılıdır: "Ey susamış olanlar, sulara gelin, parası olmayanlar, gelin, satın alın, yiyin. Gelin, şarabı ve sütü parasız, bedelsiz alın." Rab'bi "yemenin ve içmenin" yolu nedir? Yeşaya aynı bölümün 6. ayetinde bunu bize açıklar: "Bulma fırsatı varken RAB'bi arayın, yakındayken O'na yakarın [O'nu çağırın]." Demek ki, ruhsal gıdalarla doymanın yolu Rab'bi aramak ve O'nu çağırmaktır.

Romalılar 10:12'de Rab'bin kendisini çağıranlara karşı elinin açık olduğu bildirilir. Rab'bin zenginliklerine sahip olmanın yolu O'nu çağırmaktır. Rab zengindir, üstelik yaşam veren Ruh olduğu için O'nun hazinelerine kolaylıkla erişebiliriz (1Ko. 15:45b). Rab Ruh olarak her zaman, her yerdedir. O'nu her zaman ve her yerde çağırabiliriz. Bunu yaptığımız zaman O, Ruh olarak bize gelir, biz de O'nun zenginliklerine sahip oluruz.

1. Korintliler kısmında Mesih'in zenginliklerine sahip olmak konu edilir. Pavlus 12. bölümde Rab'be erişmenin yolunu bize anlatılır. Bu yol Rab'bin adını anmaktır (12:3; 1:2). "Rab İsa" diye çağırdığımız zaman O, Ruh olarak bize gelir ve biz yaşam veren Ruh'u içeriz (12:13). Eğer yaşayan ve yakınımda olan birini adıyla çağırırsam o kişi bana gelecektir. Rab İsa yaşıyor ve yanımızda! O'na daima erişilebiliriz! O'nu çağırdığımız zaman O gelir. Rab'be bütün zenginlikleriyle sahip olmak mı istiyorsunuz? Bunun en mükemmel yolu O'nun adını çağırmaktır. Yolda arabayla giderken ya da işyerinde çalışırken O'nu çağırın. Bunu her an, her yerde yapabilirsiniz. Rab size çok yakındır ve çok cömerttir.

Ayrıca Rab'bi çağırmakla güçleniriz, hareketleniriz. Yeşaya 64:7'de şöyle yazılıdır: "Adınla seni çağıran, sana tutunmak için çaba göste-

ren yok." Kendimizi keyifsiz ya da sıkıntılı hissettiğimiz zaman Rab İsa'nın adını çağırarak güç ve ferahlık buluruz.

UYGULAMANIN YOLU

Rab'bi nasıl çağırmalıyız? O'nu temiz bir yürekle çağırmalıyız (2Ti. 2:22). Çağırımızın kaynaklandığı yüreğimiz yalnızca Rab'bi isteyen temiz bir yürek olmalıdır. Ayrıca dudaklarımızın da pak olması gerekir (Sef. 3:9). Konuştuklarımıza dikkat etmeliyiz. Çünkü dudaklarımızı dedikodu gibi kirleten başka bir şey yoktur. Eğer dudaklarımız kirliyse, Rab'bi çağırmak bize zor gelir. Temiz bir yüreğe ve pak dudaklara sahip olmanın yanında ağzımızın açık olması da gerekir (Mez. 81:10). Ağzımızı iyice açarak Rab'bi çağırmalıyız. Ayrıca Rab'bi topluca çağırmamız da gerekir. 2. Timoteos 2:22'de, "Gençlik tutkularından kaç. Temiz yürekle Rab'be yakaranlarla [Rab'bi çağıranlarla] birlikte doğruluğun, imanın, sevginin ve esenliğin ardınca koş" diye bildirilir. Rab'bi çağırmak amacıyla bir araya toplanmalıyız. Mezmur 88:9'da şöyle yazılıdır: "Her gün Sana yakarıyorum [Sen'i çağırıyorum], ya RAB." Yani Rab'bi her gün çağırmalıyız. Mezmur 116:2'de ise, "Bana kulak verdiği için, yaşadığım sürece O'na sesleneceğim" diye yazılıdır. Yaşadığımız sürece Rab'bi çağırmalıyız.

UYGULAMANIN ÖNEMİ

Rab'bi çağırmak sadece bir öğreti değildir. Uygulanabilir bir yöntemdir. Bunu her gün, her saat uygulamamız gerekir. Ruhsal soluk alışımızı asla durdurmamalıyız. Rab'bin halkının daha fazlasının, özellikle yeni iman etmiş olanların, bu alışkanlığı edinip uygulamaya başlayacağını temenni ediyoruz. Günümüzde pek çok Hristiyan Rab'bi çağırarak O'nu tanımanın, O'nun dirilişinin gücüne ortak olmanın, O'nun kendiliğinden gelen kurtarışına sahip olmanın ve O'nunla birlikte yürümenin sevincine erişebildiklerini görmüştür. Her yerde, her durumda, "Ya Rab İsa! Ya Rab İsa!" diye O'na seslenin. Rab'bin adını çağırmanın O'nun zenginliklerine sahip olmanın harika bir yolu olduğunu siz de göreceksiniz.

BEŞİNCİ BÖLÜM

MESİH'İ TECRÜBE ETMENİN ANAHTARI: İNSAN RUHU

"O halde Rab Mesih İsa'yı nasıl kabul ettinizse, öylece O'nda yaşayın" (Kol. 2:6). İsa Mesih'i kabul etmek harika bir tecrübedir ama sadece bir başlangıçtır. Yani Mesih'in zenginliklerini tatmanın ilk adımıdır. Hristiyanlar'ın birçoğu Mesih'in tamamına sahip olmayı ve tümüyle O'nda yaşamayı arzular. Bu kitabın yaşamınız olan Mesih'le (Kol. 3:4) günbegün birlikte olmanın sevincine varmalarında onlara yardımcı olacağına inanıyoruz.

Konuya bir örnekle başlamak istiyorum. Kilitli bir odaya girmeden önce, doğru anahtarın hangisi olduğunu ve bu anahtarı nasıl kullanacağımızı bilmeniz gerekir.

Aynı şekilde Mesih'in tüm doluluğunu tecrübe etme gerçeğini açmak için de önce anahtarı, sonra da onu nasıl kullanacağımızı bilmek zorundayız. Kitabımızın amacı, bu anahtarı göstermektir. Anahtarı ve onu nasıl kullanacağımızı bilirsek, yaşamımız olan Mesih'in tüm doluluğuna açılan kapının sırrına sahip olabiliriz. Bu nedenle anahtar büyük önem arz eder.

Yeni Antlaşma'daki çok önemli ayetlerden biri de 1. Selanikliler 5:23'tür: "Esenlik kaynağı olan Tanrı'nın kendisi, sizi tümüyle kutsal kılsın. *Ruhunuz, canınız ve bedeniniz*, Rabbimiz İsa Mesih'in gelişinde eksiksiz ve kusursuz bulunmak üzere korunsun." İnsan üç kısımdan oluşur: Ruh, can ve beden. Bunlar *tek* bir insanın birbirinden farklı *üç* ayrı parçasıdır.

Bedenle canı ayırt etmek kolaydır. Herkes bunların farklı şeyler olduğunu bilir ama pek çok Hristiyan can ile ruh arasındaki farkı kolaylıkla göremez. Nitekim birçokları can ile ruhun birbirinden farksız olduğunu düşünür. Oysa yukarıdaki ayette Tanrı insanın üç

kısımdan oluştuğunu açıkça bildirir. Bunlar "ruh *ve* can *ve* beden" olarak iki bağlaçla birleşirler.

Ruhla canın arasındaki farkı gösteren bir başka ayet ise İbraniler 4:12'dir: "Tanrı'nın sözü diri ve etkilidir, iki ağızlı kılıçtan daha keskindir. Canla ruhu, ilikle eklemleri birbirinden ayıracak kadar derinlere işler; yüreğin düşüncelerini, amaçlarını yargılar." Can ile ruh tek bir şey değildir, çünkü bu ayette birbirinden ayrıldıkları belirtilmektedir. Can candır, ruh ruhtur – bu ikisinin ayrılması gerekir.

Evrende fiziki, psikolojik ve ruhsal olmak üzere üç farklı alem vardır. İnsan üç farklı kısımdan oluştuğu için bu üç alemle ilişki kurabilir. Birinci olarak, maddi varlıklarla dolu olan fiziki alem vardır. Biz bu alemle bedenimizdeki beş duyumuz olan işitmek, görmek, koklamak, tatmak ve dokunmak aracılığıyla ilişki kurarız. Sonra *ruhsal alem* vardır. Ruhsal alemle beş duyumuz aracılığıyla ilişki kurmamız mümkün müdür? Elbette hayır! *Ruhsal aleme* yalnızca *ruhumuz* aracılığıyla temas edebiliriz. Ruhumuzda Tanrı'yı hissettiğimiz ruhsal bir duyumsama vardır.

Bir de ne fiziki ne de ruhsal olan psikolojik alem vardır. Farz edin ki, biri size yüklü miktarda para verdi ve çok mutlu oldunuz. Bu mutluluk fiziki ya da ruhsal aleme mi aittir? Hayır. Mutluluk, sevinç hatta keder bile psikolojik aleme aittir. Psikoloji sözcüğü Yeni Antlaşma'da "can" olarak çevrilen Grekçe "psyche" sözcüğünden türetilmiştir. Psikoloji en basit haliyle "canın incelenmesi" anlamına gelir. Yani içinde sevincin ve kederin olduğu psikolojik ya da cansal bir alem vardır. İnsan yukarıda saydığımız üç farklı alemle ilişki kurabilmek için üç kısımdan yaratılmıştır: Ruh (Zek. 12:1), can (Yer. 38:16) ve beden (Yar. 2:7).

Can da üç farklı kısımdan oluşur. Bunlardan biri duygudur (Yas. 14:26; Ezg. 1:7; Mat. 26:38). Biz duygumuzla severiz, arzularız, nefret ederiz, seviniriz ya da kederleniriz. Canın bir diğer kısmı zihindir (Yeşu 23:14; Mez. 139:14; Özd. 19:2). Biz zihnimizle düşünür, fikirler ve kavramlar üretiriz. Canın üçüncü kısmıysa iradedir (Eyü. 7:15; 6:7; 1Ta. 22:19). Biz irademiz aracılığıyla karar veririz. Sevincimiz ve kederimiz duygumuza aittir. Düşünmeyi ve mantık yürütmeyi ise zihnimiz aracılığıyla gerçekleştiririz. Bir

şeyi yapmaya karar verdiğimiz zaman etkin olansa irademizdir. O halde zihin, irade ve duygu canın üç ayrı parçasını oluşturur. Zihnimizle düşünürüz, irademizle karar veririz ve duygumuzla severiz ya da nefret ederiz.

Psikolojik alemle ilişki kurduğumuz zaman varlığımızın psikolojik parçası olan canımızı kullanırız. Bu ilke ruhsal alemde de geçerlidir. Ruhsal olanla ilişki kurmak için *ruhumuzu* kullanmamız gerekir. Konuyu bir örnekle açıklamak istiyorum. Bir insanın konuştuğunu farz edin. Kulağınıza gelen bu ses gerçektir. Oysa kulaklarınızı kapatıp onun sesini gözlerinizle işitmeye çalışırsanız yapamazsınız. Çünkü yanlış organınızı kullanmışsınızdır. Onun sesini işitmek istiyorsak işitme organımızı kullanmamız gerekir. Aynı ilke renkleri ayırt etmek için de geçerlidir. Mavi, yeşil, mor, kırmızı ve diğer pek çok şahane renk vardır ama kulaklarınızı renkleri görmek için kullanırsanız, onların güzelliğinden asla zevk alamazsınız. Renkler oradadır, ama yanlış organınızı kullandığınız için onları göremezsiniz.

O halde Tanrı'yla nasıl ulaşabiliriz? Bunun için hangi organımızı kullanmalıyız? Öncelikle Tanrı'nın nasıl bir varlık olduğunu anlamalıyız. 1. Korintliler 15:45, 2. Korintliler 3:17, Yuhanna 14:16-20 ve Yuhanna 4:24 ayetlerinde Tanrı'nın Ruh olduğu bildirilir. Tanrı'ya fiziksel bedenimizle ulaşabilir miyiz? Hayır! Bu yanlış organımızı kullanmak olur. Tanrı'ya psikolojik organımız olan canımızla ulaşabilir miyiz? Hayır! Bu da yanlış organımızı kullanmak olur. Tanrı'ya yalnızca *ruhumuzla ulaşabiliriz, çünkü Tanrı Ruh'tur*. Yuhanna 4:24'de şöyle bildirilir: "Tanrı Ruh'tur, O'na tapınanlar da ruhta ve gerçekte tapınmalıdırlar." Bu çok önemli bir ayettir. Cümlede ilk geçen *ruh* büyük harfle yazılmıştır, ikincisi ise *insanın ruhunu* belirttiği için küçük harflidir. Tanrı, Ruh'tur; biz de O'na ruhumuzda tapınmalıyız. O'na bedenimizle ya da canımızla tapınamayız ya da erişemeyiz. Tanrı Ruh olduğu için O'na tapınışımızı ve paydaşlığımızı da ruhumuzla ve ruhumuzda gerçekleştirmeliyiz.

Bu iki ruhtan söz edilen bir başka ayete daha bakalım. Yuhanna 3:6'da, "Bedenden doğan bedendir, Ruh'tan doğan ruhtur" diye yazılıdır. İmanlılar olarak hepimiz yeni bir yaşam aldığımızı ya da

yeniden doğduğumuzu biliyoruz ama bunun anlamı nedir? Yeniden doğuş, ruhumuzun Tanrı'nın Ruhu tarafından yenilenmesidir. Ruh'tan (Tanrı'nın Ruhu'ndan) doğan ruhtur (insan ruhudur). Bu ayette yeniden doğuşumuzun nerede gerçekleştiği de açıklanmaktadır. Bizler yeni yaşamı bedenimizde ya da canımızda değil, ruhumuzda aldık. Rab İsa'ya Kurtarıcımız olarak iman ettiğimiz zaman Tanrı'nın Ruhu bizim ruhumuza geldi. Rab İsa'ya iman ettiğimiz anda Kutsal Ruh Mesih'le birlikte ruhumuzu canlandırmak ve yenilemek için geldi, o andan beri de ruhumuzda yaşamaktadır (Yu. 4:24; Rom. 8:16; 2Ti. 4:22; 1Ko. 6:17).

İsa Mesih yeryüzüne bir insan olarak geldi ve otuz üç buçuk yıl yaşadı. İsa günahlarımızdan ötürü çarmıha gerildi, öldü, diriltildi ve yaşam veren Ruh oldu (1Ko. 15:45). 2. Korintliler 3:17 ayetinde, "Rab Ruh'tur" diye bildirilir. Yaşam veren Ruh olan Mesih bize gelmiş olduğu için hamdetmeliyiz. Bizler beden, can ve ruhtan oluşan kaplar olarak yaratıldık. Mesih, Ruh olarak ruhumuza girdi. Yukarıdaki ayetler Tanrı'nın ruhumuzda yaşadığını açıkça belirtir. İçimizde yaşayan Tanrı, İsa Mesih'tir. Mesih'in bizim için gerçekleştirdiği ve elde ettiği her şey O'nun yaşam veren Ruhu'nda mevcuttur. Yaşam veren Ruh şimdi içimize girmiş, ruhumuzla kaynaşmış ve böylece O'nunla tek bir ruh olmamızı sağlamıştır (1Ko. 6:17). Ruhumuzda O'nunla tek bir ruh olduğumuz için Rab'be hamdediyoruz! Eğer *ruhumuza yönelmeyi* biliyorsak, Mesih'e erişmemiz de mümkün olur. *İşin sırrı budur. Anahtar işte budur!*

Rab'be iman etmeyenlerin bedenlerinde yalnızca fiziki yaşam, canlarında ise insani (yani psikolojik) yaşam vardır. Onların ruhlarında Tanrı'nın ebedi yaşamı yoktur, zira Mesih'i ebedi yaşam olarak ruhlarına kabul etmemişlerdir. Bu nedenle iman etmeyenler yalnızca bedenleriyle ve canlarıyla (bedende ve canda) yaşabilirler. Bizler de İsa Mesih'e iman ederek kurtuluşu almadan önce, canda yaşıyor ve varlık sürdürüyorduk ama kurtuluşumuzla birlikte içimizde Mesih'in ta kendisi olan yeni bir yaşam var. Biz artık bu yaşam aracılığıyla varlık sürdürmeyi öğrenmek zorundayız. Şimdi yapmamız gereken farklı bir yaşama yönelmek yani can yerine ruhta yaşamayı öğrenmektir. Kurtulmadan önce canda insani bir

yaşam sürdürüyorduk ama kurtulduğumuza göre, artık ruhumuzdaki tanrısal yaşamda varlık sürdürmeliyiz.

Ruhumuza yönelmenin önemini şimdi anlayabiliyor musunuz? Mesih ruhumuzdadır. Eğer Mesih'le birlikte olmak istiyorsak, ruhumuza yönelmeliyiz. Herhangi bir şey yapmadan önce, bir yere gitmeden ya da bir şey söylemeden önce daima ruhumuza yönelmeliyiz. Bunu yapmayı öğrenirsek, yaşamımızda büyük bir değişim olacağını görürüz.

Gerçekten çok harika bir şey! Mesih Ruh'tur, bizim de bir ruhumuz var ve bu iki ruh tek bir ruh olmak üzere birleşmiştir. Ruhumuza dönmekle (ruhumuzu kullanmak suretiyle) Mesih'in tüm gerçekliğini yaşayabiliriz. Bu gerçekten çok harika bir şeydir! Elçi Pavlus 1. Timoteos 4:7-8'de imanlıları Tanrı yolunda kendilerini eğitmeye teşvik eder. Bazı kardeşlerimiz belki de bedenlerini eğitmek için günlük egzersizler yapıyor. Bu iyidir, elçi Pavlus da bedenin eğitilmesinin az bir yararı olduğunu bildirir. Bunun sağladığı yarar ancak belli bir derecededir ama Pavlus hem şimdi hem ebediyen yararlı olacak bir başka egzersizden de söz ediyor! Bu nedenle bu diğer egzersize yani ruhumuzu kullanmaya daha fazla önem vermeliyiz.

Kendimizi Tanrı yolunda eğitmenin, ruhumuzu kullanmak olduğunu nasıl biliyoruz? Konuyu öncelikle mantıksal bakış açısıyla ele alalım. Pavlus iki türlü egzersizden söz ediyor. Bunların birincisi bedensel eğitimdir. O zaman ikincisi nedir? O, zihinsel eğitim yani psikolojik ya da cansal egzersizler midir? Ama biz okul eğitimimiz boyunca bu tür egzersizlerden bol miktarda yaptık. Çocukluğumuzdan başlayarak zihnimizi kullanmayı öğrendik. Varlığımızın bu parçasını kullanmayı yeterince iyi öğrendiğimiz rahatlıkla söylenebilir. O zaman bedenin ve zihnin eğitilmesinin dışında, hangi egzersize ihtiyacımız var? Buna hiç tereddüt etmeden vereceğimiz yanıt, ruhsal eğitim olmalıdır.

Hristiyanlar olarak *ne* yapacağımız değil, *nasıl* yapacağımız önemlidir. Bedenimizle mi, canımızla mı yoksa ruhumuzla mı hareket ediyoruz? Birçok kardeşimiz ruhlarını kullanmayı ihmal eder. Onlar sürekli olarak, zihinlerini, duygularını, iradelerini ya da fiziksel bedenlerini kullanırlar ama ruhlarını kullanmazlar. Biz

çoğunlukla canımızla dua ederiz, tartışırız, Kutsal Kitap okuruz, mantık yürütürüz ve konuşuruz! Artık ruhumuza dönmenin zamanı geldi! Şimdi ruhumuzu kullanmaya başlamalıyız!

Dolayısıyla Rab'be duayla ya da Tanrı'nın Sözü'nü okuyarak yaklaşırken cansal yaşamımızı (düşüncelerimizi, duygularımızı ve arzularımızı) tümüyle reddetmeliyiz ve O'nunla paydaşlık etmek için ruhumuza dönmeliyiz. Mesih'e asla cansal yetilerimizi kullanarak yaklaşamayız. Mesih canımızda değil, ruhumuzdadır. O'na canımızı kullanarak erişemeyiz. O'nunla yalnızca ruhumuzu kullanarak ilişki kurabiliriz. Bu sözlerimle Rab'bin zihinsel yetilerimizden, duygularımızdan ve irademizden vazgeçmemizi istediğini kastetmiyorum. Hayır. Zihin, duygular ve irade Tanrı tarafından O'nun yüceliği için kullanılmak üzere yaratıldı. Rab'bin isteği yaşamımızın merkezine yerleştirdiğimiz insani ve yozlaşmış zihnimizi, duygularımızı ve irademizi terk etmemiz ve bunun yerine Mesih'in ruhumuzdaki yaşamının tüm varlığımızı denetlemesine izin vermemizdir. Zihnimiz, duygularımız ve irademiz o kadar yozlaşmıştır ki, doğal haliyle insan asla Tanrı'ya yaklaşamaz ve O'nunla paydaşlık edemez. "Doğal haliyle kişi, Tanrı'nın Ruhu'yla ilgili gerçekleri kabul etmez ..." (1Ko. 2:14). Ruhumuzda yeniden doğmamız bu yüzden gerekiyordu (Yu. 3:6-7).

Kurtuluşu almadan önce tamamen düşmüştük. Tanrı'ya tümüyle karşı olan bu düşmüş cansal yaşamda varlık sürdürüyorduk. Bu yaşamımıza ait hiçbir şey yapmamayı ve tümüyle ruhumuzdaki ilahi yaşamda varlık sürdürmeyi öğrenmek zorundayız. Bundan böyle yaşam kaynağımız olarak düşmüş cansal yaşamımızı değil, ruhumuzdaki tanrısal yaşamı kabul etmeliyiz. Bu nedenle reddedilmesi ve yok edilmesi gerekenlerin zihin, duygular ve irade değil, cansal yaşamımız olduğunu anlamalıyız. Bu doğal ve *cansal yaşamın* zaten çarmıha gerilmiş olduğunu (Gal. 2:20; Rom. 6:6) ve artık Mesih'i yaşamımız olarak almamız gerektiğini anlamalıyız. Bununla birlikte cansal yetilerimiz Ruh tarafından Rab'bin kendisini açıklamak üzere hâlâ kullanılmaya devam edilecektir.

Ruhumuzu kullanmanın yalnızca dua etmekten ve Tanrı'nın Sözü'nü okumaktan ibaret olmadığını, aslında her şeyi kapsadığını anlamalıyız. Eğer ruhunuzda herhangi bir onaylama ya da algı-

lama yoksa, iyi ya da kötü olsun yapmak üzere olduğunuz şeyi bırakın, söyleyeceğiniz şeyi söylemeyin. Bir şey için "İyi mi, kötü mü?" diye düşünmemeliyiz. Hristiyanlar böyle yaşamamalı! Tek kaygımız, "Şu anda ruhta mıyım yoksa canda mıyım? Bu işi kendimden mi, yoksa *Rab'den* mi yapıyorum?" olmalıdır. Bu cümledeki *"Rab'den"* ifadesi nesnel değil, öznel biçimde kullanılmıştır. Yani O'ndan kendi ruhumuzla kaynaşmış yaşam veren Ruh olarak söz edilmektedir. Ruhumuzu her yerde ve her zaman kullanmalıyız.

Bedenle canın arasındaki farkı görmek kolaydır, oysa ruhla canı birbirinden ayırt etmek oldukça güçtür. Konuyu bir örnekle açıklamak istiyorum. Farz edin ki, beğendiğimiz ve satın almayı istediğimiz bir şey gördük. Onun hakkında daha fazla düşündükçe ona daha fazla sahip olmayı arzularız. En sonunda onu satın almaya karar veririz. Bu süreçte ilk olarak o şeyi sevip, beğenmek suretiyle duygularımızı, daha sonra da satın almaya karar vermek suretiyle irademizi kullanırız. Yani tüm süreçte canımız etkin olmuştur ama onu satın almaya gittiğimiz zaman, içimizden bir ses onu satın almamamız gerektiğini bildirir. Bunu bildiren ruhtur. Ruh içimizin en derininde olan parçadır, varlığımızın en derin kısmıdır. Tüm yaşamımız boyunca bu içsel algıyı izlemeliyiz.

Birçok Hristiyan'ın bu hedefi tutturamadığı besbelli değil mi? Daima neyin iyi, neyin kötü olduğunu göz önünde bulunduruyoruz. Eğer bir şey kötüyse onu yapmamamız, iyiyse yapmamız gerektiğini düşünüyoruz. Bu yol doğru değildir. Neyin iyi neyin kötü olduğu dini eğitim konusudur. Eğer dine göre davranırsak, Mesih'in hiçbir değeri kalmaz. Tanrı'nın kurtarışını almak ve Mesih'i yaşamak, dinden tamamen farklıdır. Bu, iyi ya da kötüyle değil, ruhta ya da canda yaşamakla ilgilidir. Bu hedef Hristiyanlar tarafından tutturulamamış, hatta tümüyle kaçırılmıştır. Rab günümüzde bu hedefi geri kazanacaktır. Çünkü bu her şeyin "anahtarı"dır.

Yaptığımız her işte, söylediğimiz her sözde, ruhta mı yoksa canda mı olduğumuzu ayırt etmeliyiz. Burada önemli olan doğru ya da yanlış, iyi ya da kötü değil, Mesih mi yoksa kişinin benliği mi, ruh mu yoksa can mı meselesidir. Yaşamımızın tamamının ruhta olup olmadığına dikkat etmeliyiz.

Yeni Antlaşma'nın ilk dört kısmında (Matta, Markos, Luka ve

Yuhanna'nın Müjdesi'nde) Rab İsa sürekli olarak benliğimizi reddetmemizi ve canımızı (cansal yaşamımızı) gözden çıkarmamızı bildirir (Mat. 16:24-26; Mar. 8:35; Luk. 9:23-25; Yu. 12:25). Daha sonra Mektuplar'da Ruh'ta yaşamamız, Ruh'ta dua etmemiz ve her şeyi Ruh'ta yapmamız gerektiği tekrar bildirilir (Elç. 17:16; Rom. 1:9; 12:11; 1Ko. 16:18; 1Pe. 3:4; Ef. 6:18; Va. 1:10). Bu nedenle daima ruhta kalmalıyız.

Kişi ruhunu kullandığı zaman, Kutsal Ruh özgürce hareket eder ama bu büyük bir mücadeledir. Çünkü Şeytan ruhumuzu serbest bıraktığımız takdirde yenileceğini bilir. Şeytan kutsalların ruhlarını söndürmek için kurnazca davranır. Şeytan ruhumuzu söndürebildiği sürece, işimiz bitiktir ve o başarılı olmuştur. Bu nedenle büyük bir mücadele vermek zorundayız. Ruhumuzu her yerde ve her zaman serbest bırakmayı öğrenmeliyiz. Nerede olursak olalım, ne yaparsak yapalım daima ruhumuzu kullanmalıyız.

Sonuç olarak, öncelikle Mesih'in kendi ruhumuzdaki Ruh olduğunu anlamalıyız. Sonra ruh ile can arasındaki farkı görüp, cansal yaşamımızı terk etmeli ve ruhumuzdaki Rab'bin izinden gitmeliyiz. Ruhumuzla bu şekilde işbirliği yaptığımız zaman Mesih her şeyde en önde gelecektir. O takdirde Mesih'i ruhumuzda tecrübe ederiz ve her şeyi O'nda yapmayı öğreniriz.

RAB'BİN İKİ HİZMETKÂRI HAKKINDA

Rab'be, Watchman Nee ile emektaşı Witness Lee'nin Mesih'in bedenine olan hizmetleri 80 yılı aşkın süredir yeryüzünün tüm kıtalarında Rab'bin çocuklarına bereket olduğu için şükrediyoruz. Onların yazıları pek çok dile çevrilmiştir. Okuyucularımız bize, Watchman Nee ile Witness Lee hakkında birçok soru sormuştur. Onların sorularına yanıt olarak, bu iki kardeşin yaşam ve işlerinin kısa bir özetini sunuyoruz.

WATCHMAN NEE

Watchman Nee, Mesih'i on yedi yaşında kabul etti. Onun hizmeti, dünyanın çeşitli yerlerindeki arayışta olan imanlılar tarafından iyi bilinmektedir. Pek çok kişi, ruhsal yaşam ve Mesih ile inanlıları arasındaki ilişki hakkındaki yazılarından yardım almıştır. Yine de, birçok kişi onun hizmetinin önemli olan bir başka unsurunu bilmemektedir. Bu, kilise yaşamının hayata geçirilmesi ve Mesih'in Bedeni'nin kurulmasını vurgulayan kısımdır. Nee kardeş, hem Hristiyan yaşamı hem de kilise hayatıyla ilgili birçok kitap yazmıştır. Watchman Nee yaşamının sonuna kadar, Tanrı Sözü'ndeki vahiyin açıklanması konusunda Rab'den bir armağandı. Çin'de Rab için yirmi yıl hapiste sıkıntı çektikten sonra, 1972'de İsa Mesih'in sadık tanığı olarak ölmüştür.

WİTNESS LEE

Witness Lee, Watchman Nee'nin en yakın ve güvendiği emektaşıydı. 1925 yılında, on dokuz yaşında, dinamik bir ruhsal doğuş yaşadı ve O'na hizmet etmek için kendini yaşayan Tanrı'ya adadı. O zamandan itibaren, Kutsal Kitap'ı yoğun olarak çalıştı. Hristiyan yaşamının ilk yedi yılında, Plymouth Kardeşliği'nden büyük ölçüde etkilendi. Sonra Watchman Nee ile tanıştı ve sonraki 17 yıl boyunca (1949'a kadar) Çin'de Nee kardeşin emektaşı oldu. İkinci Dünya Savaşı sırasında, Çin Japonya tarafından işgal edildiğinde,

Japonlar tarafından hapse atıldı ve Rab'be olan sadık hizmeti yüzünden sıkıntı çekti. Bu iki Tanrı hizmetkârının hizmet ve işleri Çin'deki Hristiyanlar arasında büyük bir uyanışın oluşmasını sağlayarak Müjde'nin ülke çapında yayılması ve yüzlerce kilisenin gelişmesiyle sonuçlandı.

1949 yılında Watchman Nee, Çin'de Rab'be hizmet etmekte olan tüm emektaşlarını bir araya çağırdı ve Witness Lee'yi ana karanın dışındaki Tayvan adasında hizmeti sürdürmesi için görevlendirdi. Bunu izleyen yıllarda, Tanrı'nın Tayvan ve Güneydoğu Asya'yı bereketlemesi sayesinde, o bölgede yüzden fazla kilise kuruldu.

1960'ların başında, Witness Lee A.B.D.'ye taşınmak üzere Rab tarafından yönlendirildi. Orada hizmet edip Rab'bin çocuklarının yararı için 35 yıldan fazla çalıştı. 1974'ten Haziran 1997'de Rab'bin yanına gidene kadar Kaliforniya'nın Anaheim kentinde yaşadı. A.B.D.'deki hizmet yılları boyunca, 300'ü aşkın kitap yayınladı.

Witness Lee'nin hizmeti, özellikle Mesih'in sınırsız zenginliklerinin daha derin bilgisi ve tecrübesine sahip olmayı arzulayan, arayış içindeki Hristiyanlar için faydalıdır. Lee kardeşin tüm Kutsal Kitap'taki ilahi vahyi açan hizmeti, her şeyi dolduranın doluluğu, O'nun Bedeni olan Kilise'yi kurmak için Mesih'i nasıl tanıyacağımızı bize açıklar. Tüm imanlılar bu, Mesih'in Bedeni'ni geliştirmek hizmetine katılmalıdır; böylece Beden kendisini sevgide geliştirebilir. Ancak bu gelişme işi tamamlanırsa Rab'bin amacı yerine gelebilir ve yüreği tatmin olabilir.

Bu iki kardeşin hizmetinin ana özelliği, gerçeği Kutsal Kitap'ın saf sözüne göre öğretmiş olmalarıdır.

Aşağıda Watchman Nee ile Witness Lee'nin temel inançlarının kısa tanımı yer almaktadır:

1. Kutsal Kitap tamamen ilahi vahiydir, yanılmaz ve Tanrı nefesidir, Kutsal Ruh tarafından sözlü olarak esinlenmiştir.

2. Tanrı tek Üçlü Birlik olan Tanrı'dır (ezelden sonsuzluğa kadar eşit olarak aynı anda var olan ve kendi içlerinde yaşayan Baba, Oğul ve Kutsal Ruh).

3. Tanrı Oğlu, hatta Tanrı'nın kendisi, Kefaret Ödeyen Kurtarıcımız olmak için İsa adıyla insan olmak üzere beden almış, bakire Meryem'den doğmuştur.

4. Gerçek bir İnsan olan İsa, Baba Tanrı'yı insanlara tanıtmak için yeryüzünde otuz üç buçuk yıl yaşamıştır.

5. Tanrı tarafından Kutsal Ruh'la meshedilmiş Mesih olan İsa, günahlarımız için çarmıhta ölmüş ve kefaretimizin gerçekleşmesi için kanını dökmüştür.

6. İsa Mesih, gömüldükten üç gün sonra, ölümden dirilmiş ve kırk gün sonra göğe, Tanrı'nın O'nu her şeyin Rab'bi yaptığı yere yükselmiştir.

7. Göğe yükseldikten sonra Mesih seçilmiş üyelerini tek Beden'e vaftiz etmesi için Tanrı Ruhu'nu dökmüştür. Bugün bu Ruh günahkârları ikna etmek, içlerine ilahi yaşamı koyarak Tanrı'nın seçilmiş halkının yeniden doğmasını sağlamak, yaşamda büyümeleri için Mesih inanlılarının içinde yaşamak ve O'nun tam ifadesi için Mesih'in Bedeni'ni geliştirmek amacıyla yeryüzünde hareket etmektedir.

8. Bu çağın sonunda Mesih, imanlıları almak, dünyayı yargılamak, yeryüzünün sahibi olmak ve sonsuz Krallığı'nı kurmak için geri gelecektir.

9. Galip gelen kutsallar bin yıl egemenlikte Mesih'le hüküm sürecek ve Mesih'teki tüm imanlılar yeni gök ve yerdeki Yeni Yeruşalim'de ilahi bereketleri yaşayacaktır.

Dağıtım Politikası

Living Stream Ministry, bu yedi kitabın elektronik versiyonlarını ücretsiz olarak memnuniyetle sağlar. Birçok insanın bu kitapları tamamen okumasını ve başka insanlara bu kitapları tavsiye etmesini umuyoruz. Bu dosyaların baskılarının sadece kişisel kullanım amacıyla sınırlı olduğu düzenin gerçekleşmesini dileriz. Lütfen bu dosyaları herhangi biçimde yeniden başka yerlerde kullanmayın. Bunun ötesinde kopyaları çoğaltmak isterseniz, lütfen copyrights@lsm.org'a yazılı isteğinizi göndererek bizimle irtibata geçin. Ayrıca yürürlükteki kanunlara göre tüm telif hakkı bildirimlerine saygı gösterilmesini rica ederiz. Bu PDF dosyalar, farklı kullanım için herhangi bir şekilde değiştirilemez veya parçalanarak kullanılamaz.